

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
МАРІУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЕКОНОМІКО-ПРАВОВИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА ЕКОНОМІКИ ТА МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ
ВІДНОСИН**

До захисту допустити:
Зав. кафедри _____ Ю.І.Чентуков
« ____ » грудня 2021р.

Кваліфікаційна робота

за освітнім ступенем «Магістр»

на тему: «Особливості інвестування міжнародного бізнесу»

Студента економіко-правового факультету
спеціальності 292 «Міжнародний бізнес»
освітнього ступеня «Магістр»
Оджедапо Акінкунмі Аджібойі
Науковий керівник:
Чентуков Юрій Іллч, д.е.н., професор, професор
кафедри економіки та міжнародних
економічних відносин
Рецензент:
Висоцький Андрій Борисович, керуючий
відділенням Перший український
міжнародний банк «Регіональний центр в м.
Маріуполь»

Кваліфікаційна робота захищена
з оцінкою _____
Секретар ЕК _____
« ____ » _____ 2021 р.

м.Маріуполь – 2021 рік

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
Розділ 1: Теоретичний аспект міжнародних інвестицій та економічної реакції.....	6
1.1 Економічне значення, зростання та управління міжнародною інвестиційною діяльністю та інвестиційним процесом.....	6
1.2 Економічна реакція на міжнародний капітал.....	13
1.3 Світовий приплив і відтік іноземних інвестицій.....	16
Висновок до розділу 1.....	20
Розділ 2: Оцінка іноземних інвестицій та участі Африки.....	21
2.1 Вивчення сучасного стану іноземних інвестицій в Африці.....	21
2.2 Сучасні тенденції розвитку міжнародного інвестиційного процесу.....	26
2.3 Оцінка іноземної інвестиційної діяльності в Африці та Африці як континенті.....	30
Висновок до розділу 2.....	52
Розділ 3: Спрямовані погляди на еволюцію міжнародних інвестицій в Африці.....	54
3.1 Важливі сфери концентрації іноземних інвестицій в Африці.....	54
3.2 Шляхи покращення участі уряду в прямих іноземних інвестиціях.....	56
3.3 Напрями заохочення африканських країн до участі в міжнародних інвестиціях.....	59

Висновок до третього розділу.....	96
Загальний висновок.....	98
Список використаної літератури.....	100
ДОДАТКИ.....	108

ВСТУП

Одним із факторів, який використовується для визначення того, наскільки добре країна є, є обсяг припливу та відтоку іноземних інвестицій. Багато країн, які галантно піднялися від низу до найвищої економічної вершини, розкидані по всій історії, активно залучаючи та все ще залучаючи іноземні інвестиції. Такі країни, як Китай, США, Японія, Південна Корея, Сінгапур, Єгипет, Нігерія, Об'єднані Арабські Емірати, Південна Африка та багато інших, є очевидними бенефіціарами міжнародних інвестицій.

Міжнародні інвестиції чи бізнес у більш широкому розумінні можна розглядати як ланцюг, який з'єднує різні континенти (різні частини світу) разом, незалежно від їхньої відстані від іншого. У системі міжнародної економіки кожна країна забезпечує все, що необхідно для задоволення потреб своїх громадян. Проте жодна країна не є окремою островом, тому кожна країна встановлює тісне співробітництво з іншими країнами.

Кожна нація на землі займається різними видами торгівлі чи різними послугами, щоб продати свою готову продукцію, або створити ланцюжок постачання ресурсів чи інших матеріалів, яких їм не вистачає в їхній країні, досягнення більш ефективного рівня за рахунок дешевого виробництва тощо. Ефективність та надання різних видів продукції, які часто виробляються за менших витрат, просуваються через глобальну економіку. Глобалізація торгівлі виникає через глобалізацію виробництва, і це не може функціонувати самостійно. У цій науково-дослідницькій роботі я буду представляти не лише загальну інформацію про іноземні інвестиції, а й багато іншого про те, що сприяє їх роботі, участь транснаціональних компаній у різних економіках (як місцева, так і міжнародна), підхід різних країн до іноземних інвестицій, участі в ньому Африки, як ПШ допомогли багатьом економікам і країнам, що розвиваються, особливо в Африці, перевівши їх із тилу економіки до того, щоб стати націями, з якими можна

рахуватися сьогодні. Знову ж таки, міжнародні інвестиції – це не просто рутинна практика, яку повинні практикувати компанії, це надзвичайно важливо для будь-якої країни та компанії, які хочуть бути глобальною цінністю та побудувати економіку, яка витримає випробування часом.

Актуальність теми: Іноземні інвестиції відіграють вирішальну роль в економічному розвитку. Це має свої переваги, щоб полегшити тягар як уряду, так і людей певної економіки. Це надає такі можливості, як створення робочих місць, можливість інвестування в акції та збільшення доходів і купівельної спроможності жителів приймаючої економіки.

Об'єкт: Особливості міжнародного інвестування.

Тема: Характеристика інвестиційного процесу з економікою у світі.

Мета та завдання: Висвітлити особливості іноземних інвестицій, їх значення для світової економіки та участь Африки як континенту у глобальному явищі, що називається прямими іноземними інвестиціями.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ МІЖНАРОДНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ТА ЕКОНОМІЧНА РЕАКЦІЯ.

1.1 Економічне значення, зростання та управління міжнародною інвестиційною діяльністю та інвестиційним процесом.

Люди щодня беруть участь у тій чи іншій транзакції цінності, що поширюється на регіони, країни, а потім і на весь світ. Пандемія (Covid), яка вразила світ у 2020 році, вже є доказом того, що так чи інакше ми всі потребуємо себе. Через те, що країни та компанії не мали доступу одна до одної з точки зору транзакцій, як це було завжди до пандемії, глобальна економіка занепала, багато країн, що розвиваються, боролися за виживання, насправді багато компаній так і не вийшли з пандемії, вони просто складені. Нижче наведено список деяких країн, які найбільше постраждали від пандемії у 2020 році.

Ось запис випадків COVID-19 на вересень 2020 року.

АМЕРИКА СПРАВ = 45,2 млн. СМЕРТЬ = 729 тис. ЗАГАЛЬНО
ВІДНОВЛЕНО = 35 814 326.

ВИПАДКІВ ІНДІЇ = 35,2 млн. СМЕРТЬ = 452 844. ЗАГАЛЬНО
ВІДНОВЛЕНО = 33 495 808.

БРАЗІЛІЯ СПРАВ = 21,7 млн. СМЕРТЬ = 604 303. ЗАГАЛЬНО
ВІДНОВЛЕНО = 20 861 055.

СПРАВ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ = 8,6 млн. СМЕРТЬ = 139 031. ЗАГАЛЬНО
ВІДНОВЛЕНО = 7 028 711.

РОСІЯ СПРАВ = 8,2М. СМЕРТЬ = 227 389. ЗАГАЛЬНО ВІДНОВЛЕНО = 7 091 607.

Іспанія = 4,9 млн. СМЕРТЬ = 87 082. ЗАГАЛЬНО ВІДНОВЛЕНО = 4 844 491.

ПРИМІТКА. Звіт вище було зібрано з веб-сайту New York Times.

Проста причина для показу вищезгаданого звіту про covid полягає в тому, щоб підкреслити, що щоразу, коли є високий рівень смертності, робоча сила націй зменшується, що в свою чергу впливає на економіку.

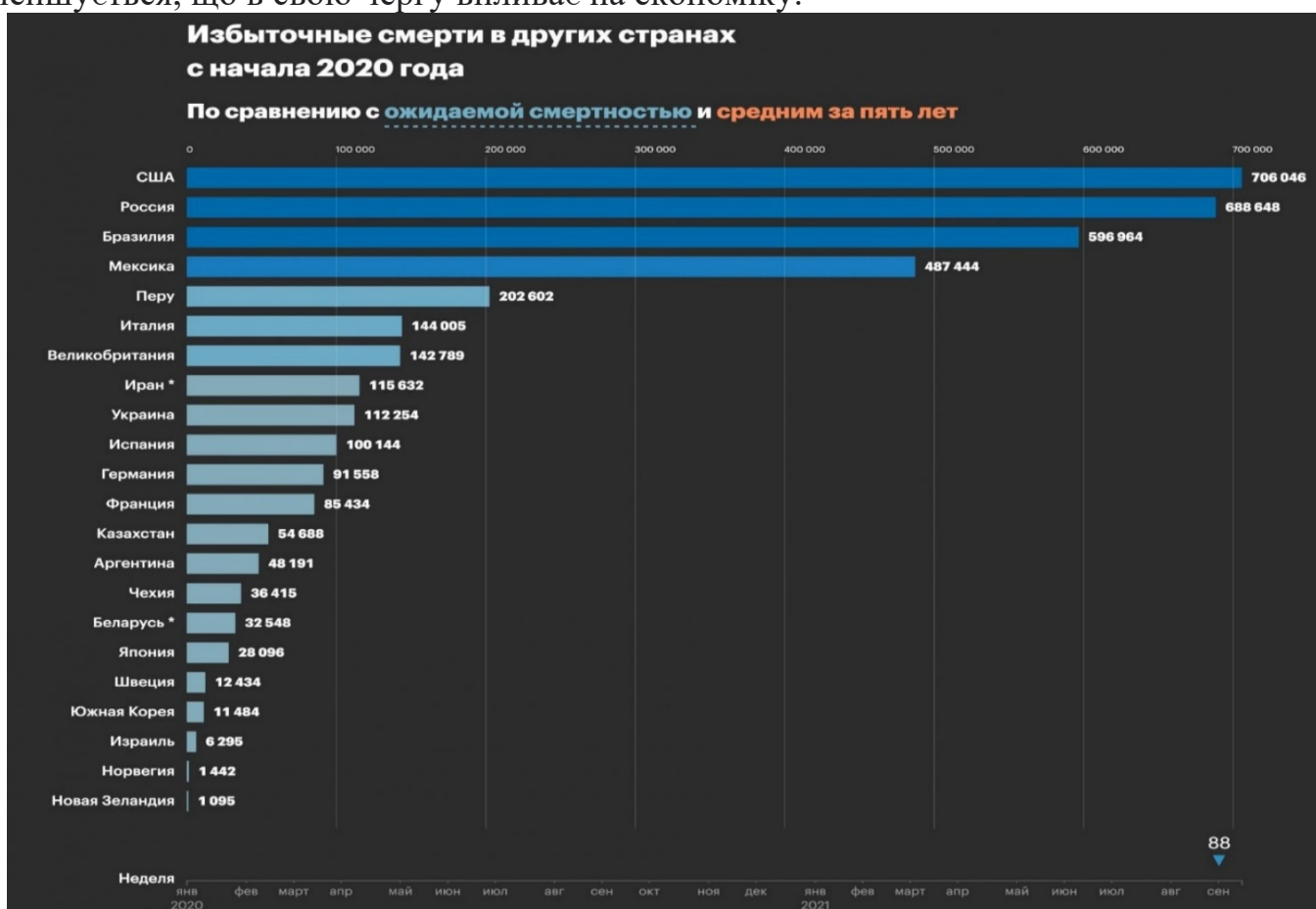

Рис. 1.1 Статистика надлишку смертності в деяких країнах на початку 2020 року з США на першому місці.

Значення міжнародних інвестицій у глобальній економіці. міжнародні інвестиції є настільки важливими, оскільки вони роблять можливими економічну глобалізацію та зростання та робочі місця, які вона створює. Інвестиції забезпечують фінансування, необхідне для побудови ланцюгів створення вартості, які простягаються по всій планеті. Це полегшує торгівлю, що дозволяє переміщувати товари та послуги туди, де вони потрібні. У всьому світі є конкретні країни, які показали ефективність ПІІ. У період з 2000 по 2016 рр. частка ПІІ у світовому ВВП зростає з 22% до 35%. Після спаду під час великої рецесії злиття та поглинання, одна з найбільш динамічних складових ПІІ, відновилися і досягли рекордної величини в 1,2 трлн доларів США в першому кварталі 2018 року. Прямі іноземні інвестиції працюють різними способами, наприклад, те, що приваблює міжнародні інвестиції на певну територію, це нафта і газ, а ПІІ в інші країни можуть бути туризмом, нерухомістю тощо. ПІІ приносять багато переваг, якщо їх правильно використовувати. Нижче наведено додаткові пояснення:

- Легка міжнародна торгівля: країни зазвичай мають власні імпорتنі тарифи, що ускладнює торгівлю. Багато секторів економіки зазвичай вимагають присутності на міжнародних ринках для забезпечення продажу та досягнення цілей. Це також збільшує вибір споживачів, створює конкурентні ринки, що має призвести до зниження кінцевих цін і підвищення якості продукції та послуг.

- Стимулювання міжнародної торгівлі, може стимулювати економічний розвиток цільової країни та створити більш сприятливе середовище для компаній, інвестора, а також стимулювати місцеву громаду та економіку.

- Міжнародні інвестиції створюють нові робочі місця та більше можливостей, оскільки інвестори створюють нові компанії в іноземних країнах,

що може призвести до збільшення доходу та купівельної спроможності місцевих жителів, що, у свою чергу, до загального зростання цільових економік.

- Розвиток капітальних ресурсів є однією з головних переваг міжнародних інвестицій. Навички, отримані робочою силою шляхом навчання, збільшують загальну освіту та людський капітал у країні.

- Збільшення робочих місць і підвищення заробітної плати, які часто супроводжуються ПІІ, національний дохід зазвичай збільшується, що призводить до економічного зростання. Багатонаціональні компанії зазвичай пропонують вищі рівні заробітної плати, ніж зазвичай у цільовій країні, що часто призводить до збільшення національного доходу. Як було зазначено про переваги міжнародних інвестицій, є ще важливіші сфери, на які варто звернути увагу, щоб зберегти стимулювання іноземних інвесторів або навіть залучити більше інвесторів. При належній перевірці можна констатувати, що будь-яка країна, з якої іноземні інвестори раптово виходять або вирішують виїхати, не вдається до чогось належного. Оскільки ПІІ можуть бути двосторонньою трансакцією від інвестора до приймаючої економіки і навпаки, будь-яка загроза їхнім інвестиціям може змусити їх вирішити залишити таку країну, навіть якщо це дорого коштує. Тому я виділю механізми, які існують для захисту інвесторів у приймаючій або приймаючій країні.

- Інвестиційне законодавство: такий вид законодавства може гарантувати звільнення від режимів оподаткування або надавати особливий фіскальний режим для інвесторів у певному секторі промисловості. Однак інвестори можуть викликати занепокоєння, що будь-який захист, що міститься в цьому законодавстві, може бути скасований наступним урядом.

- Інвестиційний контракт дозволяє інвесторам вкладати гроші, наприклад, з розрахунком на отримання прибутку від інвестицій (ROI). Інвестор може укласти інвестиційний контракт з приймаючою державою, і прикладом такого є добувна промисловість, де є концесійна угода та договір про розподіл продукції, згідно з якими інвестори отримують певний захист, щоб вони могли інвестувати в експлуатацію природних ресурсів держави. ресурсів.

- Двосторонні інвестиційні та багатосторонні інвестиційні угоди в основному розроблені для заохочення іноземних інвестицій, зазвичай містять положення, які встановлюють особливий захист для інвесторів із приймаючої держави. Багатосторонній інвестиційний договір: це міжнародна інвестиційна угода, укладена між країнами з метою захисту інвестицій, здійснених фізичними особами або компаніями в країнах один одного. Прикладом такої угоди є північноамериканська угода про вільну торгівлю та договір про енергетичну хартію.

Теорії міжнародних інвестицій:

1. Теорія ринку капіталу є частиною теорії портфельних інвестицій і вважається однією з найстаріших теорій, що пояснює ідею розширення фірм за кордоном. Відповідно до цього підходу, міжнародні інвестиції (ПІІ) в основному визначаються процентною ставкою та вартістю валюти країни перебування. Компанії з більшою ймовірністю розширяються за кордоном, якщо їхня валюта в країні висока. Більше того, більш високі коливання курсів валют у приймаючих країнах спонукають іноземні фірми позичати гроші за нижчими процентними ставками, ніж вітчизняні компанії. За словами Боддевіна (1985), теорія ринку капіталу пояснює причини інвестування фірм за кордоном, де він згадав три

ситуації, які спонукають фірми розширювати свою діяльність за кордоном. По-перше, нижчий (занижений) обмінний курс у приймаючій країні, що дозволяє знизити собівартість виробництва в приймаючих країнах. По-друге, відсутність організованих ринків цінних паперів у менш розвинутих країнах, що стимулює ПІІ, а не купівлю цінних паперів. По-третє, відсутність інформації про ринки цінних паперів у цих країнах. Ось чому він надає перевагу ПІІ, що дозволяє контролювати активи хоста.

2. Теорія життєвого циклу продукту була створена Верноном (1966 р.), і вона надала раціональну основу для пояснення причин відкриття операцій в іноземній країні. Ця теорія використовує теорію порівняльних переваг і аналізує зв'язок між життєвим циклом продукту та можливими потоками ПІІ. Вернон у цій теорії пояснив певні види ПІІ для американських компаній у Західній Європі після Другої світової війни в обробну промисловість. Він вважає, що існує три стадії виробничого циклу (Dunning and Lundan, 2008).

Етап перший. інновації (новий продукт): на цьому етапі місцеві компанії створюють нові інноваційні продукти переважно для місцевого споживання та експортують надлишок для обслуговування зовнішніх ринків. На цьому етапі продукт не стандартизований щодо витрат та остаточної специфікації (Peltoniemi, 2011).

Етап другий. продукти зростання. на цьому етапі збільшується обсяг попиту, продукти стають більш стандартизованими, а місцевий ринок досягає рівня насичення. Таким чином, місцеві фірми починають розширювати свою діяльність за кордоном у різних місцях, де вартість виробництва є низькою, а конкурентоспроможність підвищується. А. Мусабеґ. 2018 рік

Етап третій. продукти зрілості. на цьому етапі життєвого циклу продукту характеристики продуктів стають повністю стандартизованими, а міркування ціни відіграють життєво важливу роль у конкуренції. Таким чином, збільшилася кількість іноземних фірм, які розширюються за кордон, особливо в країнах, які створюють додаткову вартість для своїх виробництв. Таким чином, експортна позиція фірми стає загрозливою, і фірма змушена виробляти товари в країні перебування через свої іноземні дочірні компанії.

3. Еклектична парадигма забезпечує цілісну структуру та базовий план, щоб допомогти економістам зрозуміти поведінку транснаціональних компаній, які інвестують за кордоном. Суть цієї теорії базується на ідеї інтеграції між трьома основними гіпотезами, які представляють основні важливі фактори, що впливають на рішення фірми розширити свою діяльність за кордоном (Власність, Місцезнаходження та Інтернаціоналізація, OLI). Модель OLI є комбінацією попередніх теорій, які намагалися пояснити причини явища ПП, таких як теорія інтерналізації, теорія промислової організації Хаймера та теорія розташування. Є три умови, які повинні бути виконані, перш ніж фірма братиме участь у ПП відповідно до еклектичної парадигми. По-перше, фірма повинна мати фактор переваги власності, що дає їй перевагу над іншими фірмами. Такими перевагами є, наприклад, права власності на певний розмір фірми, технології, робочу силу та доступ до сировини або дешевого фінансування. По-друге, фірма повинна використовувати ці переваги всередині себе, а не укладати їх з іншими фірмами. По-третє, переваги від налагодження виробництва за кордоном мають бути вищими, ніж переваги залежності від експорту.

1.2 Економічна реакція на міжнародний капітал

Міжнародний або іноземний капітал – це гроші, що надходять в країну у вигляді пільгової допомоги або непільгових потоків. Це може бути у формі гранту, позики або технологічної співпраці. Іноземний капітал необхідний для заповнення розриву між цільовою іноземною валютою та валютою, отриманою від експортних надходжень та державної іноземної допомоги (це зазвичай називають валютним або торговельним розривом).

Потреба в іноземному капіталі виникає:

- Недостатність внутрішнього капіталу.
- Іноземний капітал показує шлях внутрішньому капіталу.
- Для прискорення економічної діяльності в країні, що розвивається.
- Фінансування проектів, необхідних для економічного розвитку.
- Приносить технічні ноу-хау, бізнес-досвід і знання.

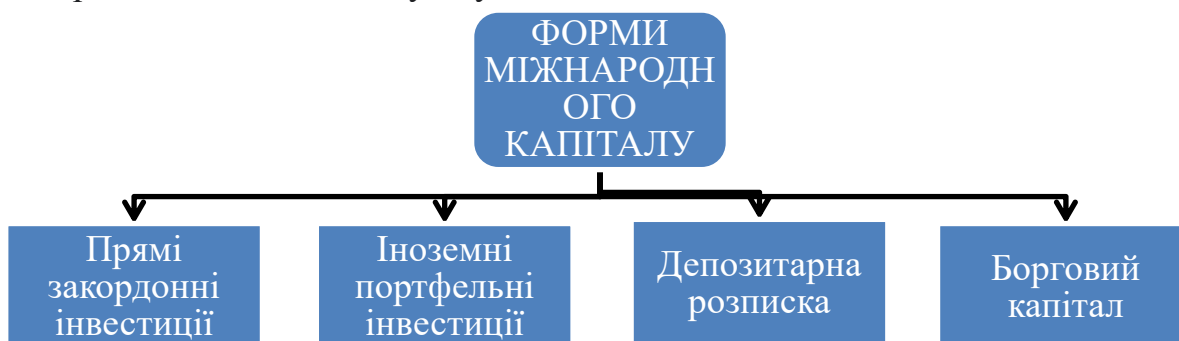

Рис. 1.2 Форми міжнародного капіталу

- Прямі іноземні інвестиції: їх можна визначити як інвестиції, що передбачають довгострокові відносини та відображають тривалий інтерес та контроль з боку суб'єкта-резидента в одній економіці [іноземного інвестора або

материнської компанії] у підприємство, яке є резидентом економіки, відмінної від економіки країни. іноземний інвестор. ПІІ означає, що інвестор здійснює значний вплив на управління підприємством, резидентом іншої економіки. Такі інвестиції включають як початкові операції між двома суб'єктами господарювання, так і всі наступні операції між ними та між іноземними філіями, як зареєстрованими, так і некорпорованими. ПІІ можуть здійснювати як фізичні особи, так і юридичні особи.

- Іноземні портфельні інвестиції [FPI]: Іноземні портфельні інвестиції включають інвестора, який купує іноземні фінансові активи. Він стає все більш поширеним як засіб диверсифікації портфеля. Часто FPI складаються з цінних паперів та альтернативних іноземних активів, які пасивно утримуються іноземним інвестором. Як правило, іноземні портфельні інвестиції складаються з цінних паперів та альтернативних іноземних фінансових активів, які пасивно утримуються іноземним інвестором. Він передбачає придбання інвестором іноземних фінансових активів. Іноземні портфельні інвестори, як правило, піддаються підвищеній волатильності ціни акцій, що збільшує їхній ризик, і інвестори очікують отримати компенсацію за ризик, який вони беруть на себе. Вони також можуть отримати доступ до акцій, облігацій, деривативів, пайових фондів та гарантованих інвестиційних сертифікатів.

- Депозитарна розписка: це тип оборотного фінансового забезпечення, що дозволяє інвесторам володіти акціями іноземної публічної компанії.

Пряма розписка створюється, коли іноземна компанія бажає розмістити свої акції або боргові цінні папери, які вже торгуються на біржі, на іноземній фондовій

біржі. Перш ніж її можна буде котирувати на певній фондовій біржі, компанія повинна спершу відповідати вимогам, висунутим біржею.

- Позиковий капітал: це позикові кошти, які мають бути повернуті пізніше. Це будь-яка форма капіталу зростання, яку компанія залучає, беручи позики. Ці позики можуть бути довгостроковими або короткостроковими, наприклад захист від овердрафту.

Прямі іноземні інвестиції та економічний вплив.

Світова економіка за свою історію пережила кілька хвиль глобалізації. Кожна хвиля призвела до зростання взаємозалежності між країнами через збільшення обсягів зовнішньої торгівлі, транскордонних фінансових потоків та міграції. Нижче я хотів би виділити деякі характеристики ПІІ:

- Очікується, що прямі іноземні інвестиції принесуть необхідний капітал країнам, що розвиваються. Країни, що розвиваються, потребують більших інвестицій для досягнення більших цілей зростання національного доходу. Оскільки вони не можуть мати достатніх заощаджень, існує потреба доповнити заощадження цих країн іноземними заощадженнями. Це можна зробити або за допомогою зовнішніх запозичень, або шляхом дозволу та заохочення ПІІ. Прямі іноземні інвестиції є ефективним джерелом цього додаткового капіталу, хоча вони супроводжуються власним ризиком, і це також необхідно зазначити.

- ПІІ забезпечують приплив валютних ресурсів і знімають обмеження на платіжний баланс. Можна помітити, що велика кількість країн, що розвиваються, страждають від дефіциту платіжного балансу через попит на іноземну валюту, який зазвичай значно перевищує їхню здатність заробляти. Приплив ПІІ шляхом

надання обмінних ресурсів усуває обмеження країн, що розвиваються, прагнучи вищих темпів зростання.

- ПІІ несуть із собою активи, яких у країнах, що розвиваються, вкрай не вистачає або мало. Ці активи – це технології, управлінські та маркетингові навички, без яких розвиток не може відбуватися. Це найважливіша перевага ПІІ. Ця перевага важливіша, ніж залучення капіталу, який, можливо, можна отримати з міжнародних ринків капіталу та урядів.

- ПІІ забезпечують збільшення зайнятості: іноземні підприємства, наймаючи громадян країн, що розвиваються, забезпечують роботу. За відсутності цих інвестицій ці можливості працевлаштування були б недоступними для багатьох країн, що розвиваються. Крім того, очікується, що ці можливості працевлаштування будуть у сферах з відносно високою кваліфікацією. ПІІ не створюють прямих робочих місць, вони також можуть створювати непрямі можливості працевлаштування.

- Вихід іноземних підприємств на внутрішній ринок створює конкурентне середовище, яке змушує національне підприємство конкурувати з іноземними підприємствами, що працюють на внутрішньому ринку. Це призводить до підвищення ефективності та кращих продуктів і послуг.

1.3 Світовий приплив і відтік іноземних інвестицій

Чистий приплив іноземних інвестицій – це вартість прямих внутрішніх інвестицій, здійснених інвесторами нерезидентами в економіці, що звітує. Вихідні потоки іноземних інвестицій – це вартість прямих іноземних інвестицій,

здійснених резидентами економіки, що звітує, до зовнішніх економік. Глобальні потоки прямих іноземних інвестицій [ПІІ] впали на 35% у 2020 році до 1 трлн доларів з 1,5 трлн доларів у попередньому році. Каранти у всьому світі у відповідь на пандемію COVID-19 сповільнили діючі інвестиційні проекти, а перспективи рецесії змусили багатонаціональні підприємства [МНК] переоцінити нові проекти. Падіння було значною мірою спрямоване на країни з розвинутою економікою, де ПІІ скоротилися на 58%, частково через корпоративну реструктуризацію та фінансові потоки всередині фірм. ПІІ в країнах, що розвиваються, скоротилися на більш помірні 8 відсотків, головним чином через стійкі потоки до Азії. В результаті на країни, що розвиваються, припадає дві третини світових ПІІ, порівняно з трохи менше половини в 2019 році. Нижче наведено приклад діаграми того, як ПІІ надходять в економіку, а також нижче наведено таблицю притоку та відтоку глобального припливу ПІІ та відтік 2010 to 2020.

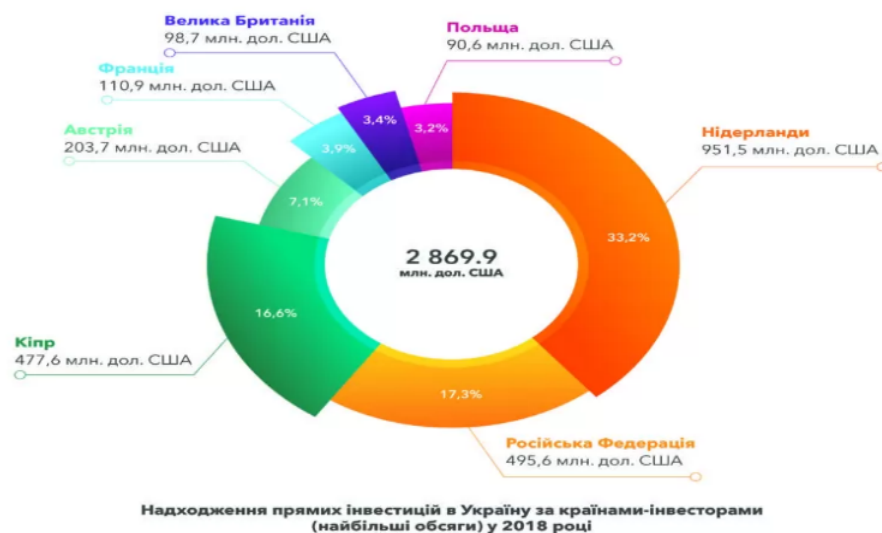

Рис. 1.3 Приплив ПІІ в економіку

Таблиця 1.1

Світовий приплив ПІІ у 2010-2020 рр

Рік	Африка	Америка	Європа	Азія та Океанія
2010	619118.5	5958993	8439135	4881632
2011	646382.5	5961489	8783484	5220919
2012	707352.7	6673733	9624344	5965554
2013	749376	7778270	10148241	6295888
2014	778802.3	8306045	10282465	6861467
2015	801760.3	8216773	10334310	7170854
2016	798644.4	9264646	10770887	7632076
2017	872625.6	10748836	12751235	8789503
2018	890169.9	10211117	12598490	9084332
2019	942048.4	12723272	13101510	9610607
2020	978857.7	14136729	16066261	10172400

Таблиця 1.2

Глобальний відтік ПІІ за 2010-2020 рр

Рік	Африка	Америка	Європа	Азія та Океанія
2010	137318.4	6211000	10264435	3855388
2011	153127.9	5862332	10604939	4302778
2012	174084	6767009	11029117	4868956
2013	193018.1	7984574	11655593	5349477
2014	212269.6	8093448	11955854	6010603
2015	219385.5	7792216	11704205	6493659
2016	239873.4	8309936	12207024	7081353
2017	342890.2	10110440	13974494	8422388
2018	318419	8418716	13661793	8818545
2019	288743.9	10099995	14402338	9558823
2020	325909.4	10864347	17686317	10369626

- Специфічні для компанії фактори – це фактори, що впливають на іноземні компанії тієї ж чи подібної галузі стосовно певної країни. Ці фактори включають, але не обмежуються ними, фактори попиту та витрат. Під факторами попиту розуміється, що компанія може розглядати діяльність ПП як засіб розширення свого ринку [de Mello, 1997]. Щоразу, коли іноземний попит на продукцію певної фірми високий, і коли вигідніше виробляти товари в цій країні, а не експортувати їх, компанія може здійснювати прямі іноземні інвестиції в цю країну. Іншою причиною попиту на ПП є усунення іноземної конкуренції шляхом придбання контрольного пакету в іноземній фірмі, материнська компанія усуває конкурента і далі розширює свій ринок. Крім того, процеси глобалізації змушують фірми розширювати свої ринки та працювати за кордоном. Очевидно, що такі фактори будуть відрізнятися для фірм, що належать до різних секторів економіки, але можуть бути подібними для фірм в одній конкретній галузі.

- Специфічні для країни фактори мають подібний вплив на прийняття рішень іноземними компаніями, які працюють у будь-якому секторі, стосовно певної країни. Для початку до таких факторів належать інституційні особливості економіки-реципієнта. Це політична стабільність, розвиток демократії, міцна законодавча база, яка регулює ПП та забезпечує контакти, статус прав інтелектуальної власності, ступінь державного втручання в економіку, бюрократичні процедури, система оподаткування та податкових стимулів. Крім того, важливі фактори, пов'язані з економічною стабільністю та економічними показниками країни, такі як ступінь відкритості, наявність податкових знижок, а також регулювання імпорту та експорту.

ВИСНОВОК ДО ПЕРШОГО РОЗДІЛУ

Однією з найбільш фундаментальних ідей економічного зростання є усвідомлення нагромадження капіталу як основної умови ліквідації економічної відсталості. Перший розділ цього дослідження в основному висвітлює характеристики іноземних інвестицій та те, як вони інтегруються в економіку. Почнемо з того, що вплив пандемії на глобальну економіку, особливо на економіку розвинених країн, був навіть більш серйозним, ніж у багатьох частинах світу, тому що через глобальні карантини діяло ембарго на ділові операції. Жодна країна не побудує цінну чи економіку, яка витримає випробування часом без співпраці чи інвестицій іншої сторони. Міжнародні інвестиції неодноразово довели, що будь-яка економіка, яка переживає бум, не може повністю ігнорувати це.

РОЗДІЛ 2. ОЦІНКА ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ ТА УЧАСТІ АФРИКИ

Африка на підйомі. Раніше економіст на рубежі тисячоліть називав його «безнадійним континентом», але зараз його широко вважають «наступним кордоном зростання» для глобального капіталізму. Прямі іноземні інвестиції значно зросли з 15 мільярдів доларів у 2002 році до 46 мільярдів у 2012 році. Африка — континент з величезним потенціалом, але більшість з цих можливостей ще не реалізовані або використані. Цей компонент дослідження розглядатиме участь Африки у світовому ринку або міжнародні інвестиції, а також те, чому величезний потенціал Африки не реалізований, і як іноземні інвестиції можуть принести Африці більшу користь.

2.1. Вивчення сучасного стану іноземних інвестицій в африці

Оскільки громадська думка та політика переважно виступають за взаємодію, більше немає реальних аргументів щодо того, чи варто Африці брати участь у глобальній економіці. Враховуючи проблеми, пов'язані з глобалізацією, залишається проблема, як найкраще взаємодіяти зі світовою економікою. Складнощі та проблеми управління лібералізацією торгівлі, залучення, але регулювання потоків ПІІ для створення місцевих робочих місць, а також важливий обов'язок управління курсами валют для диверсифікації залишаються значними перешкодами для політиків. Африка є привабливим місцем для прямих

міжнародних інвестицій, але майже всі африканські країни страждають від тієї ж проблеми.

Тим часом, незважаючи на всі виклики глобалізації Африки, континент продовжує демонструвати чудові результати в міжнародній торгівлі, як і десять років тому. Потоки FDI до Африки кинули виклик глобальній тенденції до зниження в 2018 році, збільшившись на 46 мільярдів доларів, що на 11% більше за попередні два роки. Африка не була економічно відрізана від решти земної кулі до колоніалізму. По правді кажучи, африканські держави займалися міжнародною торгівлею з часів єгипетських фараонів, а Західна Африка розвивала основні міжнародні торгові системи під час династій Гани, Малі та Сонгай. Для оплати державних витрат великі імперії в основному поклалися на зовнішньоторговельні податки. Торгівля золотом, а також збір мита, податків, здобичі з іноземних експедицій та адміністративні збори — усе це було важливим джерелом багатства для цих людей. Епоха атлантичної работоргівлі, з іншого боку, значно важливіша для колонізації. Рабство практикується в Африці майже 300 років, і воно запровадило на континенті складні системи оплати та обміну. Незважаючи на те, що ці ринки існували до торгівлі, величезне збільшення торгівлі, викликане європейським попитом на рабів, прискорило їх розвиток. «Поряд з торгівлею, кредит, борг в іноземній валюті та відсотки значно зросли». Одним із наслідків розширення міжнародної торгівлі було те, що корінні економіки Африки підпорядковувалися європейським інтересам. Система работоргівлі досягла цього, замінивши товари європейського виробництва на товари місцевого виробництва. У результаті ми розглядаємо ранні початки африканської моделі як постачальника сировини, у даному випадку робочої сили,

а не споживача товарів. Наслідки такої нерівноправної торгівлі очевидні. Цей, здавалося б, нешкідливий імпорт, такий як текстиль, завдав шкоди місцевим продуктам, створивши 15-вікову розрив у судноплавстві та зброї між Африкою та Європою, який виріс до такої міри, що африканські технології стагнації. Рабство припинило своє існування в 1807 році, коли британський уряд заборонив британським громадянам брати участь у работоргівлі. З початком періоду законної торгівлі Африка стала джерелом сировинних ресурсів для швидко індустріальних європейських держав. Широкий розвиток товарних культур, які можна було обміняти або продати на імпортовані європейські товари, характеризував законну торгівлю в Західній Африці. Зміна відбулася без серйозних економічних наслідків через збільшення попиту на сільськогосподарські продукти, такі як пальмова олія та арахіс. Ці продукти по суті змастили колеса промислової революції, оскільки їх використовували по всій Європі для підвищення ефективності машинного виробництва, а також виробництва споживчих товарів. В Африці колоніалізм існує лише близько вісімдесяти років. За цей час колоніальний уряд побудував значну інфраструктуру, створив сільськогосподарську систему та змінив звичайні критерії багатства та статусу. За ці роки були здійснені реформи освіти, а також сучасний державний устрій. Довгостроковий економічний вплив на розвиток Європи, з іншого боку, має дуже негативні наслідки для Африки. Інфраструктура була побудована для використання природних ресурсів колоній. Крім того, введення колоніалізму сповільнило технологічне та промислове зростання в Африці. Багато значних колоній розпалися після здобуття незалежності в середині 1960-х років. Решта штатів не могли або не хотіли виробляти широкий спектр сільськогосподарської продукції, яка була вироблена до розпаду колоній і

незалежності. Прикладом цього є Французька Західна Африка. Протягом перших днів незалежності внутрішнім державам Нігеру, Буркіна-Фасо та Малі було відмовлено в доступі до прибуткового ринку какао в Кот-д'Івуарі. Розмивання трансафриканської торгівлі та співпраці є ще одним результатом колоніалізму. До того, як континенти розвалилися, вона стала більш економічно пов'язаною, торгівля йшла з півночі на південь і зі сходу на захід. Вся африканська торгівля була перенаправлена на міжнародний експортний ринок в результаті стратегій основних урядів. В результаті внутрішньоафриканська торгівля сьогодні обмежена, а економічна залежність зберігається. Утвердження колоніалізму на африканському континенті відбулося з ряду причин, найважливішою з яких була економічна. До цього прориву Африка процвітала економічно та політично. Певним чином колоніалізм сприяв цьому розвитку, але в багатьох інших аспектах природна еволюція континенту була рушійною силою. Зростання Африки було зовсім іншим, якби їй ніколи не нав'язували колоніалізм, і багатьох проблем, які її турбують сьогодні, не було б. У багатьох африканських країнах реальність не є позитивною, оскільки знання не розповсюджуються, а передача знань утрудняється через надмірну залежність від експатріантів. Оскільки уряди поступово нав'язують робочі сили та посилюють візові правила для експатріантів, тема передачі знань вийшла на перший план у різних країнах. Інша важлива, але невирішена проблема в країнах Африки на південь від Сахари — як отримати невловимі переваги продуктивності від передачі технологій ПІІ.

Роль ПІІ в Африці:

- ПІІ прискорили зростання, що призвело до значного прогресу у зниженні тяжкої бідності в країнах Африки на південь від Сахари, з останніми темпами зростання понад 8%.

- Прямі іноземні інвестиції стимулювали інвестиції в нову інфраструктуру, таку як швидкісна дорога Аддіс-Абеба-Джибуті, яка з'єднує узбережжя Ефіопії, що не має виходу до моря.

- Розвиток людських ресурсів: людський капітал означає знання та навички робочої сили. Освіта та співвідношення людського капіталу в країні отримують користь від навичок, набутих і вдосконалених за допомогою навчання та досвіду. Розвинутий людський капітал стає рухомим.

- Фінансова та технологічна підтримка: одержувачі отримують доступ до найсучасніших фінансових інструментів, технологій та методів ведення бізнесу з усього світу. Впровадження нових передових технологій і процедур призводить до їх широкого поширення в африканській економіці, що призводить до підвищення ефективності та результативності галузі.

- Створення конкурентного ринку: ПІІ сприяють створенню конкурентного середовища та руйнуванню внутрішніх монополій, сприяючи виходу іноземних компаній на африканський ринок. Фірма заохочується постійно вдосконалювати свої процеси та пропозиції продуктів у здоровому конкурентному середовищі, що сприяє інноваціям. Споживачі також можуть вибрати з більшого вибору товарів за нижчими цінами.

2.2. Сучасні тенденції розвитку міжнародного інвестиційного процесу

Міжнародні інвестиції або бізнес швидко розширилися в останні роки, за винятком року початку пандемії та поточного процесу відновлення світової економіки. Величезна кількість товарів, послуг, технологій і ресурсів вийшла за межі національних кордонів, об'єднуючи людей з усього світу. Міжнародні інвестиції допомогли африканським трейдерам не тільки розширити свій бізнес, а й отримати світову популярність.

Пандемія covid-19 особливо негативно вплинула на прямі іноземні інвестиції в Африці, які, як очікується, скоротяться на 16 відсотків до 40 мільярдів доларів у 2020 році з 47 мільярдів доларів у 2019 році. Згідно зі Звітом про світові інвестиції ЮНКТАД за 2021 рік, опублікованим 21 червня сировина має великий вплив на іноземні інвестиції на континенті через каскадні економічні труднощі та проблеми зі здоров'ям, спричинені епідемією, у поєднанні з низькими витратами на електроенергію. Згідно з опитуванням, країни, які покладаються на сировину, стали сильнішими, ніж країни, які цього не роблять. На всі аспекти іноземних інвестицій вплинуло важке середовище. Реклама проектів Greenfield, яка є провідним показником довіри інвесторів і майбутніх моделей ПП, впала на 62% до 29 мільярдів доларів у 2019 році з 77 мільярдів доларів у попередньому році. У 2019 році обсяг транскордонних злиттів і поглинань [M&A] склав 3,2 мільярда доларів, що на 45 відсотків менше, ніж у 2019 році – 5,8 мільярда доларів. Оголошення про фінансування зарубіжних проектів, особливо значних інфраструктурних проектів, скоротилися на 74% до 32 мільярдів доларів.

Північна Африка. приплив ПІ до Північної Африки скоротився на 25% до 10 мільярдів доларів у 2019 році з 41 мільярда доларів у 2018 році, що є значним падінням у більшості країн. Єгипет залишився головним бенефіціаром Африки, хоча і з різким зниженням [-35%] до 5,9 мільярдів доларів у 2020 році.

Африка на південь від Сахари. приплив ПІ на континент скоротився на 12% до 30 мільярдів доларів, незважаючи на збільшення інвестицій у низку країн. Навіть коли репатріація капіталу транснаціональних компаній з Анголи сповільнилася, ПІ до Південної Африки впали на 16 відсотків до 4,3 мільярда доларів. Мозамбик і Південна Африка є країнами з найбільшим припливом до Південної Африки. **Західна Африка.** ПІ в Західну Африку скоротилися на 18 відсотків до 9,8 мільярдів доларів у 2020 році, незважаючи на незначне зростання припливу до Нігерії з 2,3 мільярда доларів у 2019 році до 2,4 мільярда доларів у 2020 році. Інвестиції в енергетику зросли на 39% до 1,5 мільярда доларів.

Центральна Африка. Центральна Африка була єдиною африканською територією, де в 2020 році спостерігалось збільшення ПІ на 9,2 мільярда доларів у порівнянні з 8,9 мільярда доларів у 2019 році. Приплив до Республіки Конго збільшився на 19 відсотків до 4,0 мільярда доларів, що допомогло запобігти рецесії. **Східна Африка:** ПІ до Східної Африки впали на 16 відсотків у 2019 році до 6,5 мільярдів доларів. На Ефіопію припадає більше третини іноземних інвестицій у Східну Африку, незважаючи на зниження притоку на 6% до 2,4 млрд доларів. За винятком відновлюваної енергетики, інвестиції в сталий розвиток [ЦУР] також зменшилися: іноземні інвестиції в сектори сталого розвитку в Африці різко скоротилися майже в усіх секторах у 2020 році. З 9,1 мільярда доларів у 2019 році дохід зріс на 28% до \$ 11 мільярдів.

Відтік ПІІ з Африки також скоротився. з 4,9 млрд доларів у 2019 році до 1,6 млрд доларів у 2020 році вплив ПІІ з Африки зменшився на дві третини до 1,6 млрд доларів. Найбільший відтік мав Того [931 млн доларів]. Більшість інвестицій цієї країни надійшла в інші африканські країни. Відтік з Гани [542 млн доларів] і Марокко [492 млн доларів] також був великим, однак у порівнянні з 2019 роком він скоротився на 8% і 45% відповідно.

З огляду на майбутнє: незважаючи на прогноз ЮНКТАД щодо зростання ПІІ в Африці в 2021 році, масштабам відновлення інвестицій загрожує погане відновлення економіки та повільна програма розповсюдження вакцин. За прогнозами, у 2021 році ПІІ на континент зростуть лише на 5%, що нижче, ніж темпи глобального розвитку та темпів розвитку країн, що розвиваються. Навіть якщо зустрічний вітер збережеться, існують певні варіанти пом'якшення: незважаючи на прогнози помірною відновлення інвестицій у 2021 році, деякі пом'якшувальні змінні свідчать про те, що ПІІ наберуться обертів до 2022 року і повернуться до рівня епідемії. По-перше, очікуване зростання попиту на сировину, особливо в енергетичному секторі, оскільки світова економіка набирає обертів у другій половині 2021 року, призведе до збільшення інвестицій у пошук ресурсів. По-друге, реконфігурація глобальних ланцюгів створення вартості та зростання значення регіональних ланцюгів вартості відкриють нові можливості для африканських країн. По-перше, коли світова економіка набирає обертів у другій половині 2021 року, зростання попиту на сировину, особливо в енергетичному секторі, призведе до збільшення інвестицій у розвиток ресурсів. По-друге, реорганізація глобальних ланцюгів вартості, а також зростаюча актуальність

регіональних ланцюгів створення вартості надасть нові можливості для африканських країн.

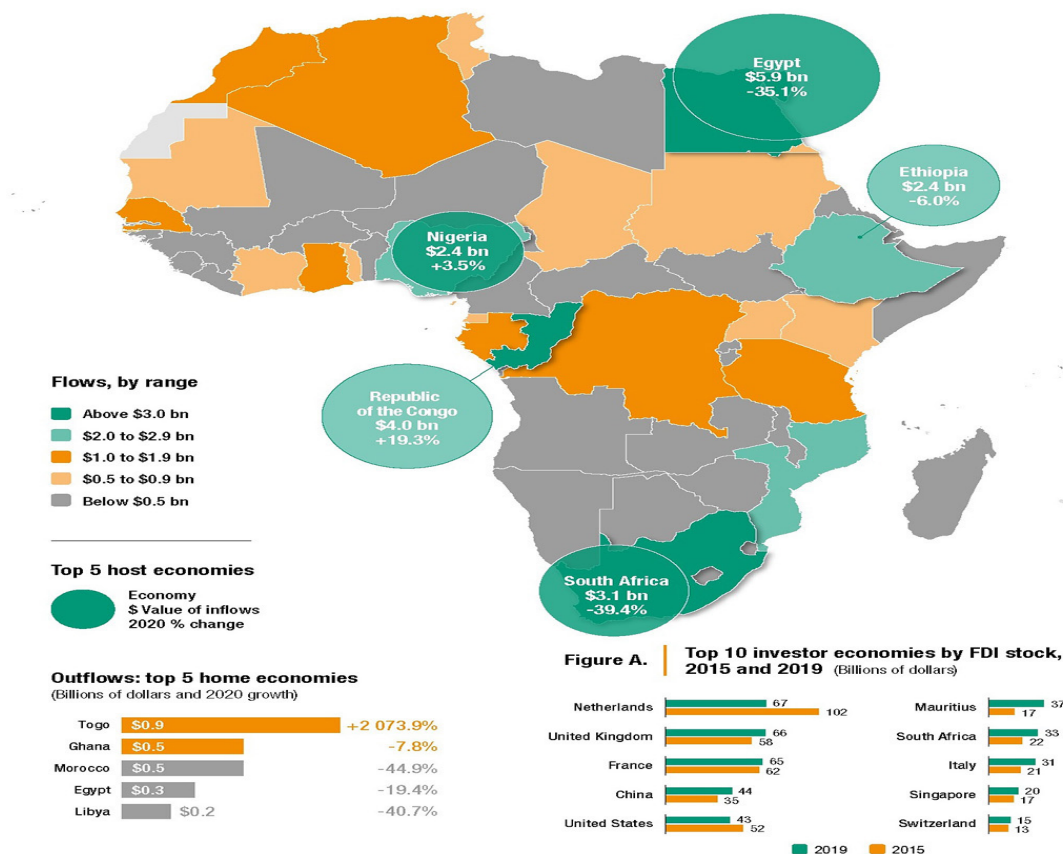

Рис. 2.1 5 найбільших країн, які приймають ПІ в Африці, де негативні та позитивні ознаки представляють відсоток припливу ПІ до окремих країн у період з 2019 по 2020 роки.

2.3. Оцінка іноземної інвестиційної діяльності в Африці як континенті.

Оцінка діяльності ПІІ в Єгипті

Єгипет має одну з найбільших економік в Африці і є основним бенефіціаром прямих іноземних інвестицій. Криза Covid-19 спричинила різке падіння прямих іноземних інвестицій у Єгипті. Тому що країна все ще страждає від наслідків рецесії. Згідно з офіційними даними, опублікованими Центральним банком Єгипту наприкінці липня [січень-березень], надходження інвестицій до Єгипту знизилися більш ніж вдвічі протягом третього кварталу 2019/20 фінансового року. У цьому кварталі приплив інвестицій склав 970,5 мільйонів доларів США проти 2,3 мільярда доларів США в тому ж кварталі минулого року. ПІІ зосереджені в природних ресурсах, нерухомості, будівництві, легкому виробництві [наприклад, текстиль] і телекомунікаціях в Єгипті, як і в більшості країн Близького Сходу та Північної Африки [Близького Сходу і Близького Сходу]. Нижче наведено деякі з основних моментів ПІІ в багатьох секторах Єгипту:

нафта та газ

- Єгипетська холдингова компанія природного газу: державна холдингова компанія в Єгипті, яка володіє та керує державними холдингами в ряді газових проектів. У серпні 2001 року компанія була створена. Він також відповідає за надання дозволів на розвідку природного газу в Єгипті. У 2014/2015 роках. EGAS підписала шість угод, включаючи три офшорні зони Середземного моря та три прибережні зони дельти Нілу. У лютому 2015 року було оголошено тендер на закупівлю дванадцяти шельфових блоків у Середземномор'ї. У 2014/2015 роках

річний видобуток газу становив понад 1,65 трлн куб. метрів [47 млрд кубометрів на рік]. Імпорт газу відновився у квітні 2015 року, забезпечивши національну газову мережу 30 млрд кубометрів газу після регазифікації [850 млн кубометрів].

У 2012/2013 роках загальний чистий видобуток газу в Єгипті досяг 2,26 трильйона кубічних футів на рік [64 мільярди кубометрів на рік].

Ринковий капітал єгипетської холдингової компанії природного газу = \$122 841 520,08

Вартість за акцію = \$2,53

Дивіденди на акцію = \$0,064

Прибуток на акцію = \$0,20

Співвідношення ціни та прибутку = \$0,80

Акції в обігу = 3 055 203,70 доларів США [48 мільйонів фунтів стерлінгів]

Публічне розміщення акцій = 611 099,08 доларів США [9,6 мільйона фунтів стерлінгів].

обслуговування

- Orascom Construction Plc: це каїрська інженерна, закупівельна та будівельна компанія. Компанія була першою в Єгипті глобальною корпорацією і є основою групи Orascom. Orascom — це глобальна будівельна компанія, що працює в більш ніж 25 країнах.

- Onsi Saviris володіє ОС, яка була створена в 1950 році. Маючи загальну виробничу потужність 21 мільйон тонн на рік, вона володіла та керувала цементними заводами в Єгипті, Алжирі, Туреччині, Пакистані, Іраку, Північній Кореї та Іспанії. У грудні 2007 року ОС продала свою

цементну групу Orascom Building Materials Holding [ОВМН], холдингову компанію для своїх активів цементної групи, французькій Lafarge.

- У липні 2011 року Orascom Construction отримала тендер на суму 450 мільйонів доларів у Саудівській Аравії. Orascom Construction переїхала в США у вересні 2012 року, купивши Weitz і заснувавши фабрику азотних добрив в Айові. Orascom Construction отримала інвестиції в розмірі 1 мільярд доларів від каскадних інвестицій у 2013 році. Після цієї угоди було створено голландський бізнес OCI NV, який згодом став материнською компанією Orascom Construction.

Ринковий капітал = \$530 915 796,96

Співвідношення ціни до книги = 1,40

Балансова вартість = \$0,33

Прибуток на акцію = \$0,052

Поточна загальна сума акцій = \$7 432 391,17

Капітал компанії = \$7 432 201,90

Сектор: Нерухомість

- Orascom Development Egypt — компанія, яка спеціалізується на гостинності та розвитку нерухомості. Серед проектів, які він реалізує, є житлові споруди, готелі та об'єкти для відпочинку, такі як поля для гольфу, центри міст і пристані для яхт. Сегментами компанії є готелі, нерухомість і будівництво, продаж землі, управління містом та інші операції.

- Компанія була заснована Саміхом Онсі Нагібом Савірісом 11 грудня 1995 року і має штаб-квартиру в Каїрі, Єгипет.

Ринковий капітал = \$390 992 547,60

Співвідношення ціни та прибутку = 5,84

Прибуток на акцію = \$0,059

Дивіденди = \$0,013

Таблиця 2.1

Продуктивність

5 День	2.45%
1 Місяць	11.70%
3 Місяць	7.94%
Рік до сьогодні	11.02%
1 Рік	58.14%

Таблиця 2.2

Конкуренти

Назва	Ринковий капітал
El Nasr Co. for civil works	\$30,679,895.46
Golden coast co.	\$20,194,313.29
Misr hotels Co.	\$53,168,525.84
Pyramisa hotels & touristic villages.	\$33,353,737.99

Телекомунікації Orange Egypt, раніше Mobinil, є найстарішим оператором мобільної мережі Єгипту, який почав свою діяльність 4 березня 1998 року. Послуги передачі голосу та даних, а також 4G, 3G та широкосмуговий Інтернет надаються Orange. Orange був першим єгипетським оператором мобільного зв'язку, який розширив свою мережу на станціях метро, створивши 17 міні-BTS [базових станцій передачі], що охоплюють станції в Каїрі, а також тунель Аль-Азхар. Orange має угоди про роумінг з 348 операторами в 135 країнах, що робить її першою єгипетською компанією, яка зробила це зі Сполученими Штатами та Канадою, а також операторами без GSM в Південній Америці, таких як Аргентина,

Бразилія та Перу. Завдяки таким супутниковим операторам, як Al-Thuraya, Orange Egypt забезпечує роумінг. Orange Egypt надає послуги роумінгу понад 95% населення Єгипту.

Speedtest і National Telecom Regulatory Authority постійно оцінюють Orange як найшвидша мережа в Єгипті. Згідно з останнім, Orange Egypt забезпечує середню швидкість 32 Мбіт/с.

Операційний дохід = \$210 176 356,50

Дохід = \$210 176 356,50

Загальні активи = \$1 745 178 445,60

Загальний власний капітал = \$802 527 314,40

Прибуток на акцію = \$0,0025

Співвідношення ціни та прибутку = -80,05

Номінальна вартість = \$0,64

Вартість однієї акції = \$0,75

Таблиця 2.1

Конкуренти

Назва	Ринковий капітал
Chunghwa telecom	\$7 млрд
Vodafone Ghana	\$1 млрд
Vipnet	\$331 млн
America movil	\$47 млрд
Kyivstar	\$567 млн
Bouygues telecom	\$6 млрд

У 2020 році Єгипет залучив 5,5 мільярда доларів ПІІ у порівнянні з 8,5 мільярда доларів у 2019 році, що було різкіше, ніж середнє падіння на 32% серед економік Північної Африки та падіння на 18% в Африці. Очікується, що

найважливіші нові ПІІ відновляться лише у 2022 році та далі. Нижче наведена таблиця, яка описує приплив і відтік ПІІ за десятирічний період [2010-2020].

Таблиця 2.4

Приплив прямих іноземних інвестицій в Єгипет у 2010-2020 рр

Рік	Єгипет
2010	73095
2011	72612
2012	78643
2013	82893
2014	87485
2015	94307
2016	102324
2017	109677
2018	117728
2019	126639
2020	132477

Таблиця 2.5

Відтік акцій прямих іноземних інвестицій в Єгипет у 2010-2020 рр

Рік	Єгипет
2010	5448.4
2011	6074
2012	6285
2013	6586
2014	6839
2015	7020
2016	7227
2017	7426
2018	7750
2019	8155
2020	6481

Згідно зі звітом про світові інвестиції ЮНКТАД за 2021 рік, потоки ПІІ до Намібії становили 75 мільйонів доларів у 2020 році проти 175 мільйонів доларів у 2019 році, частково через глобальну економічну кризу, спричинену пандемією Covid-19. Загальний обсяг ПІІ зріс до 6 мільярдів доларів США у 2020 році. Намібія багата такими природними ресурсами, як (уран, діаманти, цинк, мідь, нафта), які приваблюють більшість ПІІ. Основними країнами, які інвестують у видобувний сектор, є Південна Африка [це сусідня країна], Велика Британія, Сполучені Штати та Німеччина. За останнє десятиліття бізнес-клімат у Намібії значно погіршився. З 54-го місця у звіті «Ведення бізнесу» Світового банку за 2008 рік країна опустилася до 104-го місця (зі 190 країн) у звіті «Ведення бізнесу 2020». Президент Намібії Хаге Гейнгоб запровадив нові заходи, спрямовані на посилення контролю в окремих сферах, особливо в експлуатації природних ресурсів. Права власності гарантовані Конституцією, але парламент може законно відчужувати власність та регулювати права власності іноземних громадян. В умовах високої нерівності дебати щодо перерозподілу землі та розширення економічних можливостей стають все більш популярними. Трудове законодавство є відносно гнучким, але ринку праці бракує динамізму, а робоча сила невелика та невисококваліфікована. Тим не менш, Намібія отримує вигоду від значних мінеральних ресурсів, рибальства, хорошої транспортної інфраструктури, стабільної демократії, а дотримання комерційних правил є досить ефективним і послідовним. Намібія запустила великі інфраструктурні проекти в країні [включаючи залізничні шляхи, які відкривають транспортні сполучення з сусідніми країнами, розширення порту Уолфіш-Бей і кількох шахт], усі вони, як очікується, принесуть значний приплив ПІІ. Іноземні інвестори — це бізнесмени або

організації, які мають одержання прибутку як одну з головних мотивів свого рішення інвестувати на міжнародному рівні, крім того, що вони повинні приносити цінність, також надзвичайно важливо переконатися, що вони не інвестують неправильно. Нижче наведено більше інформації про характеристики ПІІ в Намібії.

Факторами для інвестування в Намібію є:

- Стабільна демократія та суворе дотримання верховенства права.
- Відносно розвинена дорожня інфраструктура.
- Доступні дозволи на будівництво [та пільги для інвесторів у виробничому секторі].
- Безмитний доступ до Південноафриканського митного союзу [SACU].
- Безмитний доступ до Європейського Союзу для широкого спектру промислової та сільськогосподарської продукції [як частина Угоди Котону].
- Безмитний та безквотований доступ до Сполучених Штатів (відповідно до Закону про зростання та можливості в Африці [AGOA]).

Слабкі місця:

- Готовність уряду збільшити державну власність на видобувні активи в галузі [видобуток є найбільш прибутковою та найпривабливішою галуззю для іноземних інвесторів].
- Обмежений внутрішній ринок і низька щільність населення.
- Тривалий, дорогий і громіздкий процес налаштування бізнесу.
- Низька регіональна конкурентоспроможність [через високі витрати на імпорт та експорт].

Заходами уряду щодо мотивації ПІІ, є стимули однаково застосовуються до вітчизняних та іноземних інвесторів і включають наступне:

- Податкові пільги для зареєстрованих виробничих підприємств – Компанії, які відповідають певним критеріям, можуть претендувати на наступні пільги.

- Додаткове вирахування з податку на прибуток у розмірі 25% витрат на працевлаштування та затвержені витрати на навчання для працівників, які безпосередньо беруть участь у виробничому процесі.

- Додаткова знижка з податку на прибуток у розмірі 25% для визначених витрат на експортний маркетинг.

- Додаткове вирахування з податку на прибуток у розмірі 25% певних наземних транспортних витрат за перші 10 років реєстрації.

- Для експортерів товарів, вироблених у Намібії, надбавка дорівнює 80% оподаткованого доходу, отриманого від експорту промислових товарів (крім риби чи м'яса).

- Звільнення від ввізного мита на імпорт або придбання виробничих машин та обладнання за умови схвалення міністерства.

- Зони експортної переробки [ЗПЗ]: підприємства ЗПЗ мають право на повне звільнення від податку на прибуток, ПДВ, митних і акцизних зборів, гербового збору та трансфертного збору [але не податків, пов'язаних із зайнятістю]. Вимоги для отримання статусу EPZ включають ведення виробничої діяльності та експорт принаймні 70% вироблених товарів за межі Південноафриканського митного союзу [SACU].

- Капітальний капітал: для будівель, що використовуються для цілей торгівлі, 20% вартості будівництва можуть бути списані в перший рік використання, а 4% можуть бути списані щорічно протягом 20-річного періоду (4% надбавки становить збільшено до 8% для окремих виробничих будівель, а термін списання зменшено до 10 років). Загальний трирічний період списання застосовується для основних засобів, крім будівель (наприклад, заводів, машин, обладнання, літаків і кораблів), із прискореним періодом списання для деяких витрат, пов'язаних з видобутком корисних копалин і сільськогосподарськими операціями.

Сектор: гірничодобувна промисловість

- B2gold: розвідувальна компанія. Фірма займається придбанням і розробкою корисних копалин. Діє через такі сегменти: шахта Фекола, шахта Отжиколо, шахта Масбате, шахта Лібертад та шахта Ліоман. Це золотодобувна компанія в Намібії, заснована в 2007 році Клайвом Т. Джонсоном та іншими колишніми керівниками Vema Gold, яка була в процесі придбання Kinross Gold за 3,5 мільярда доларів. Умови угоди дозволили новоствореному B2Gold отримати геологорозвідувальні об'єкти Vema Gold в Коломі та Росії.

Ринковий капітал = \$4,615,540,800.00

Вартість однієї акції = \$4.34

Дохід на одного працівника = \$323,346.73

Прибуток на акцію = \$0.59

Дивіденди = \$0.040

Середній обсяг = 270,18

Акції в обігу = \$70,573.29

Громадський курс = \$68,887.41

Дохід = 3,78%

ціна – прибуток = 7,31

Таблиця 2.6

Продуктивність

5 День	-1.33%
1 Місяць	18.05%
3 Місяць	13.69%
Рік-до-сьогодні	-22.52%
1 Рік	-40.98%

Фінансовий

- ТОВ «Стандарт Банк Груп» — холдингова компанія, що займається наданням банківських та фінансових послуг. Фірма пропонує трансакційні банківські послуги, заощадження, позики, кредитування, інвестиції, страхування, управління ризиками, управління багатством та консультаційні послуги. Він функціонує через такі бізнес-підрозділи: Особистий та бізнес-банкінг, Корпоративний та інвестиційний банкінг, Центральний та інші; Банківська діяльність, інші банківські відсотки та свобода. Підрозділ «Персональний та бізнес-банкінг» пропонує банківські та інші фінансові послуги приватним клієнтам та малим та середнім підприємствам. Підрозділ корпоративного та інвестиційного банківського

обслуговування надає корпоративні та інвестиційні банківські послуги урядам, напівдержавним органам, більшим корпоративним підприємствам, фінансовим установам та міжнародним контрагентам. Компанія була заснована в 1969 році і має штаб-квартиру в Йоганнесбурзі, Південна Африка.

Ринковий капітал = \$14 583 707 165,88

Вартість за акцію = \$9,30

Публічне обігу = \$85,349.08

Акції в обігу = \$108,870.48

Ціна/прибуток = 11,03

Прибуток на акцію = \$0.83

Дохід = 4,34%

Дивіденди = \$0,24

Середній обсяг = 19,82К

Таблиця 2.7

Продуктивність	
5 День	1.96%
1 Місяць	0.51%
3 Місяць	3.74%
Рік-до-сьогодні	8.66%
1 Рік	23.53%

Таблиця 2.8

Конкуренти

Назва	Ринковий капітал
Nedbank Namibia Ltd.	\$5,741,350,052.04
FirstRand Ltd.	\$22,080,632,705.64

Пивоварні

- Namibia Breweries Limited: займається варінням та розповсюдженням пива, а також займається виробництвом безалкогольних напоїв. Він працює через сегменти пива та інших. Він пропонує свою продукцію через такі бренди: Windhoek Beer, Tafel Lager, Hansa Draught, Heineken, King Lager, Club Shandy, Amstel, Camelthorn Weizen & Urbock, Code, Vigo, McKane Mixers і Aquasplash. Компанія була заснована Германом Ольтхавером 20 жовтня 1920 року зі штаб-квартирою у Віндхуку, Намібія.

Ринковий капітал = \$480,517.68

Вартість за акцію = \$2.39

Громадський поплавок = \$5.58

Прибуток на акцію = \$0.085

Співвідношення ціни та прибутку = 27,36

Дохід = 1,62%

Дивіденд = \$0.080

Середній обсяг = 2,24К

Таблиця 2.9

Продуктивність	
5 День	1.47%
1 Місяць	1.47%
3 Місяць	1.82%
Рік-до-сьогодні	4.12%
1 Рік	8.19%

Таблиця 2.10

Конкуренти	
Назва	Ринковий капітал
Societe des Boissons du Maroc	\$867,469,838.40
East African Breweries Ltd	\$1,189,904,976.64
Phoenix Beverages Ltd.	\$231,142,388.80
Nigerian Breweries PLC	\$1,032,669,006.90

Щодо оцінки ПІІ в Сомалі, більшість останніх трьох десятиліть у Сомалі не було діючого уряду. Країна була розірвана клановою війною, яка знищила політичні, соціальні та економічні інститути. Центральний уряд впав у 1991 році, і після десятиліття беззаконня міжнародні дипломатичні зусилля були відновлені, і в 2000 році в Джибуті відбувся політичний процес примирення, який призвів до формування перехідного федерального уряду [TFG], якому потім довелося боротися з ісламським рухом. Залишок цієї боротьби, «Аш-Шабааб», виявляється, сьогодні є найбільшою загрозою для стабільного Сомалі. Сомалі перейшло від перехідного уряду до всесвітньо визнаного уряду у вересні 2012 року, після того, як в країні вперше з 1991 року було обрано нового президента.

Під час чергової мирної передачі влади нинішній уряд був обраний у 2017 році і продовжував агресивна політика фіскальної реформи. Незважаючи на постійний прогрес, країна все ще стикається з серйозними проблемами безпеки та політичною невизначеністю. Керівництво федерального уряду та федеральних держав-членів перебувають у постійній політичній боротьбі, яка обмежує зусилля з розбудови держави, в той час як «Аш-Шабаб» [ісламська повстанська група] залишається загрозою стабільності та безпеці. Загалом, уряд позитивно ставиться до прямих іноземних інвестицій, однак поточний інвестиційний клімат потребує покращення, перш ніж бути готовим до іноземних інвестицій. Офіційна економічна діяльність в основному обмежена Могадішо та іншими регіональними столицями, які перебувають під контролем федерального уряду або регіональних адміністрацій. Корупція поширена в усіх державних секторах, а цивільні суди в основному не працюють. Індекс сприйняття Transparency International знову оцінив Сомалі як найбільш корумповану країну у світі в 2018 році. Зовнішні борги Сомалі становлять 8 мільярдів доларів США, і країна не обслуговувала свій борг з моменту падіння центрального уряду в 1991 році. Політика щодо прямих іноземних інвестицій: Уряд Сомалі на федеральному та регіональному рівнях позитивно ставиться до прямих іноземних інвестицій (ПІІ). Однак через політичну напругу, спорадичні атаки повстанських груп, недостатню прозорість та поширену корупцію в секторах влади. Нині Сомалі залишається несприятливим місцем для міжнародних інвестицій. У 2015 році в країні був прийнятий інвестиційний закон про заохочення та захист іноземних інвестицій. За даними Торгово-промислової палати Сомалі, закон має на меті запропонувати сприятливі стимули для іноземних інвесторів, такі як податкові пільги та гарантії від експропріації.

Відповідно до закону, пріоритет надається іноземним інвестиціям у галузі сільського господарства, тваринництва, рибальства, мінеральних ресурсів та промислової діяльності.

Оцінка ПІІ в Гані

Інвестиційні перспективи Гани залишаються сприятливими, оскільки уряд Гани прагне диверсифікувати та індустріалізувати, зокрема, за рахунок переробки сільськогосподарської продукції, видобутку та виробництва. Для підтримки своїх планів індустріалізації та подолання річного дефіциту фінансування інфраструктури в розмірі щонайменше 1,5 мільярда доларів США вона зробила залучення прямих іноземних інвестицій [ПІІ] пріоритетом. Хоча до глобальної пандемії коронавірусу економіка розвивалася відносно добре, високий державний борг, низькі державні доходи та високі витрати на енергію залишаються проблемами. Населення Гани становить 30 мільйонів, з понад шістьма мільйонами потенційних платників податків, лише 3,7 мільйона з яких фактично зареєстровані для сплати податків. Президент Гани Нана Акуфо-Аддо заявив на загальних дебатах ООН у 2020 році, що, оскільки Гана прагне вийти за межі залежності від іноземної допомоги, вона повинна створити міцну базу внутрішніх доходів. Прямі іноземні інвестиції відносно добре розвиваються в Гані, але, безумовно, не без проблем. Серед проблем, які перешкоджають прямим іноземним інвестиціям, є: обтяжлива бюрократія, дорогі та складні фінансові послуги, недостатньо розвинена інфраструктура, неоднозначне законодавство про власність, дороге постачання електроенергії та води, високі витрати на транскордонну торгівлю, зміна політичного середовища, відсутність прозорості та некваліфікована робоча сила. Виконання законів і політики є слабким, навіть там, де хороші закони

існують у книгах. Незважаючи на ці проблеми, велика кількість сировини Гани (золото, какао, нафта/газ), відносна безпека в порівнянні з сусідами, політична стабільність, а також вибір місцевості Секретаріату Африканської континентальної зони вільної торгівлі (AfCFTA) роблять її виділяються як одне з кращих місць для інвестицій у країнах Африки на південь від Сахари. Нижче наведено короткий підсумок ПІІ в Гані в різних секторах з вибором кількох іноземних інвесторів та необхідною інформацією про них з точки зору ПІІ.

Нафта і газ

Kosmos Energy — американська нафтова компанія, заснована в Далласі, штат Техас. Раніше компанія Kosmos була зареєстрована на Бермудських островах, але знову зареєстрована в Делавері. Компанія займається видобутком і розробкою на шельфі Гани, Екваторіальної Гвінеї та Мексиканської затоки, одночасно веде проект розробки на шельфі Мавританії та Сенегалу, а також має ліцензії на розвідку в Намібії. Раніше він брав участь у розвідці шельфів Марокко та Західної Сахари. Він виявив нафтове родовище Jubilee біля узбережжя Гани та транскордонне газове родовище Торту на шельфі Мавританії та Сенегалу. Космос Енерджі відкрив ювілейне родовище нафти у 2017 році. Йому належить 24,1% акцій ювілейного родовища. За оцінками, родовище містить до 1 мільярда барелів (160 мільйонів кубічних метрів) нафти і 800 мільярдів кубічних футів (23 мільярди кубометрів) природного газу. Станом на травень 2017 року на ювілейному родовищі видобувається близько 100 тис. барелів нафти на добу (16 тис. кубометрів на добу).

Ринковий капітал = \$1,70 млрд

Дохід = \$384,12 млн

Ціна за акцію = \$3,76

Дивіденд = \$0,452

Акції в обігу = \$408,47

Публічне розміщення = \$434,74

Дохід на одного працівника = \$3,213 млн

Фінансові

Cal Bank Limited займається наданням комерційних банківських послуг. Він працює через такі сегменти: корпоративний банкінг, роздрібний та бізнес-банкінг, казначейство, брокерство та управління активами. Сегмент корпоративного банківського обслуговування надає кредити та інші кредитні послуги, а також депозити та інші операції та залишки для корпоративних клієнтів, інституційних клієнтів та суб'єктів державного сектору. Сегмент Retail and Business Banking пропонує кредити та овердрафти, а також обслуговує депозити та інші операції малих і середніх підприємств, а також клієнтів фізичних осіб, такі як постійні доручення на переказ коштів та послуги з банківськими картками. Сегмент казначейства передбачає фінансування та централізовану діяльність з управління ризиками за допомогою позик та інвестування в ліквідні активи, такі як короткострокові розміщення та державні боргові цінні папери. Сегмент брокерських послуг підписує, здійснює андеррайтинг, купує, утримує, керує та продає цінні папери на фондовій біржі або за її межами як принципали або агенти. Сегмент управління активами включає в себе управління активами, управління інвестиційним портфелем, управління грошовими коштами, управління коштами та консультаційні послуги щодо інвестицій. Компанія була заснована 20 березня 1989 року зі штаб-квартирою в Аккрі, Гана.

Ринковий капітал = \$94 800 326,69

Публічне розміщення = \$77 335 515,02

Вартість за акцію = \$0,13

Дивіденд = \$0,016

Таблиця 2.11

Конкуренти

Назва	Ринковий капітал
Ecobank Ghana Ltd.	\$412,438,622.40
Ghana Commercial Bank	\$227,459,906.80
Societe Generale Ghana	\$139,274,958.14

Таблиця 2.12

Приплив прямих іноземних інвестицій в акції в Гані з 2010 по 2020 роки

Рік	Єгипет
2010	10080
2011	13327
2012	16622
2013	19848
2014	23205
2015	26397
2016	29882
2017	33137
2018	36126
2019	4005
2020	41882

Таблиця 2.13

Відтік акцій прямих іноземних інвестицій у Гану у 2010-2020 рр

Рік	Єгипет
2010	82.92
2011	108.27
2012	109.36
2013	118.17
2014	129.97
2015	351.3
2016	365.7
2017	381.6
2018	463
2019	1051
2020	1593

Таблиця 2.14

Приплив африканських прямих іноземних інвестицій у 2010-2020 рр

Рік	Північна Африка	Африка на південь від Сахари
2010	201 109	418 009
2011	204 556	441 827
2012	217 613	489 740
2013	233 688	515 687

Продовження таблиці 2.14

2014	238 205	540 597
2015	244 858	556 902
2016	257 858	540 787
2017	276 505	596 120
2018	285 337	604 833
2019	303 712	638 337
2020	320 514	658 343

Таблиця 2.15

Відтік прямих іноземних інвестицій з Африки за 2010-2020 рр

Рік	Північна Африка	Африка на південь від Сахари
2010	25 770	111 549
2011	27 136	125 991
2012	29 991	144 093
2013	30 439	162 579

Продовження таблиці 2.15

2014	32 361	179 909
2015	33 503	185 882
2016	34 221	205 652
2017	35 377	307 513
2018	36 896	281 523
2019	38 778	249 966
2020	40 585	285 324

ВИСНОВОК ДО ДРУГОГО РОЗДІЛУ

Африка — це континент з величезними ресурсами та потенціалом, який в основному страждає від політичних потрясінь. Зростаюча економіка Африки добре відома всьому світу, і цей континент, який колись не помічали інвестори, тепер пропонує одні з найвищих показників прибутку в країнах, що розвиваються. Навіть у той час як зростання населення, впровадження технологій та зростання купівельної спроможності стимулюють діяльність у сферах послуг та промисловості, традиційні рушії зростання, такі як сільськогосподарська та добувна промисловість, спостерігають зростання продуктивності, розширення виробництва та збільшення доходів. В Африці знаходиться 60% необроблених орних земель у світі. У 2015 році континент видобув 13% світової нафти проти 9% у 1998 році. Тенденція зростання нафти та природного газу з 1980 по 2012 рік була дивовижною з 53,4 мільярда барелів до 130,3 мільярда барелів для нафти, для природного газу з шести трлн кубометрів у 1980 році до 14,5 трильйонів кубометрів у тому ж році. Станом на 2013 рік Африка контролювала 53,9% світових алмазних ресурсів. Якби африканські уряди розвивали цю позитивну тенденцію, щоб максимізувати іноземні інвестиції, Африка в цілому зазнає неймовірного інвестиційного та фінансового вибуху. Це включає ліквідацію корупції, покращення безпеки та безпеки (як видно вище, це одна з основних причин, чому іноземні інвестиції взагалі відсутні в деяких африканських країнах, а прикладом такого дослідження є Сомалі), зміцнення макроекономічного середовища, інвестування в якість освіти та підвищення кваліфікації в галузі

науки. Африка потенційно велика, вона стикається з багатьма проблемами, але імпульс очевидний.

РОЗДІЛ 3. СПРЯМОВАНІ ПОГЛЯДИ НА ЕВОЛЮЦІЮ МІЖНАРОДНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В АФРИЦІ

3.1 Важливі сфери концентрації іноземних інвестицій в Африці

Африка як гарне місце для прямих іноземних інвестицій: потоки прямих іноземних інвестицій до Африки розвивалися протягом останніх десятиліть, оскільки відкривалося нове джерело інвестицій та розширювались нові сектори. Слід розглянути можливості, які відкриває ця еволюція, для урядів та інвесторів Африки. Африканська континентальна зона вільної торгівлі [AfCFTA] забезпечує так необхідний стимул і передбачуваність для торгівлі та інвестицій на континенті. У міру розвитку світу Африка також наслідує його приклад. Міжнародні інвестиції дедалі більше диверсифікуються в секторі виробництва та послуг. У період з 2008 по 2010 роки проекти з видобутку ресурсів, переробки нафти та вугілля становили більше половини від 236 мільярдів доларів США, які були оголошені в Африці на нові проекти ПІІ. Інші сектори, які привертають значні інвестиції на континенті, включають логістику, комунікації та ІТ-послуги та відновлювані джерела енергії, але Африка повинна використовувати ці тенденції в майбутньому.

- Потужність відновлюваної енергетики в Африці, за оцінками, досягне 310 ГВт до 2030 року, що дозволить континенту стати лідером світового виробництва відновлюваної енергії. Для Африки є значні можливості для побудови стійкого до клімату та низьковуглецевого

континенту з привабливими можливостями для інвестування у відновлювану енергію.

- Сталий туризм. У 2019 році індустрія туризму становила близько 7% ВВП Африки та внесла в її економіку 169 мільярдів доларів. Міжнародний валютний фонд передбачав, що реальний ВВП африканських країн, залежних від туризму, скоротиться на 12% у 2020 році. Однак тут знову є можливості. Очікується, що зростання середнього класу та запуск Африканської континентальної зони вільної торгівлі збільшить кількість подорожей всередині та всередину континенту. Величезну цінність має пошук сталого туризму, включаючи екологічний туризм, який може забезпечити довгострокове майбутнє африканському туризму.

- Кругова економіка. Спільне використання, повторне використання, ремонт, переробка та регенерація матеріалів для створення економічної цінності та сприяння екологічній стійкості відкриває величезний потенціал для ПШ в Африці. З п'яти тематичних сфер, визначених Африканським альянсом циркулярної економіки та Всесвітнім економічним форумом, тобто харчові системи, упаковка, вбудоване середовище, електроніка, мода та текстиль, лише циркулярні харчові системи можуть допомогти створити галузь на трильйон доларів до 2030 року, створюючи мільйони інклюзивних зелених робочих місць.

3.2 Шляхи покращення участі уряду в прямих іноземних інвестиціях

Прямі іноземні інвестиції (ПІІ) – це інвестиції в іноземні активи або придбання їх з метою контролю та управління ними. Компанії можуть здійснювати ПІІ кількома способами, включаючи купівлю активів іноземної компанії; інвестування в компанію або в нове майно, заводи чи обладнання; або участь у спільному підприємстві з іноземною компанією, що зазвичай передбачає інвестиції капіталу або ноу-хау. ПІІ – це передусім довгострокова стратегія. Компанії зазвичай очікують отримати вигоду завдяки доступу до місцевих ринків і ресурсів, часто в обмін на досвід, технічні знання та капітал. ПІІ країни можуть бути як внутрішніми, так і зовнішніми. Як впливає з термінів, вхідні ПІІ відносяться до інвестицій, що надходять в країну, а вихідні ПІІ – це інвестиції компаній з цієї країни в іноземні компанії в інших країнах. Різниця між вхідним і вивозом називається чистим притоком ПІІ, який може бути як позитивним, так і негативним. Уряди хочуть мати можливість контролювати та регулювати потік ПІІ, щоб вирішувати місцеві політичні та економічні проблеми. Глобальні підприємства найбільше зацікавлені у використанні ПІІ на користь своїх компаній. У результаті ці два гравці — уряди та компанії — іноді можуть конфліктувати. Важливо розуміти, чому компанії використовують ПІІ як бізнес-стратегію і як уряди регулюють і керують ПІІ.

Фактори, які впливають на рішення компанії інвестувати: проста купівля товарів і послуг або рішення про інвестування на місцевому ринку залежить від потреб і загальної стратегії бізнесу. Прямі інвестиції в країну мають місце, коли компанія вирішує створити потужності для виробництва або збуту своєї продукції;

або прагне співпрацювати з місцевою компанією, інвестувати в неї або придбати її для контролю та доступу до місцевого ринку, виробництва чи ресурсів. На його рішення впливає багато міркувань:

- Вартість: Чи дешевше виробляти на місцевому ринку, ніж деінде?
- Логістика: Чи дешевше виробляти місцеве виробництво, якщо транспортні витрати значні?
- Ринок: Чи визначила компанія значний місцевий ринок?
- Природні ресурси: Чи зацікавлена компанія в отриманні доступу до місцевих ресурсів або товарів?
- Ноу-хау: Компанія хоче отримати доступ до місцевих технологій або знань про бізнес-процеси?
- Клієнти та конкуренти: Клієнти чи конкуренти компанії діють в країні?
- Політика: Чи існують місцеві стимули (готівкові та безготівкові) для інвестування в одній країні порівняно з іншою?
- Легкість: Чи відносно просто інвестувати та/або налагодити діяльність у країні, чи є інша країна, в якій установка може бути легше?
- Культура: Чи кадри чи кадри вже мають кваліфікацію для потреб компанії чи знадобиться широке навчання?
- Вплив: Як ця інвестиція вплине на дохід і прибутковість компанії?
- Експатріація коштів: Чи може компанія легко вивозити прибуток з країни, чи існують локальні обмеження?
- Вихід: Чи може компанія легко та впорядковано вийти з місцевих інвестицій, чи місцеві закони та правила є громіздкими та дорогими?

Уряди прагнуть заохочувати ПП, коли вони прагнуть розширити свою внутрішню економіку та залучити нові технології, бізнес-ноу-хау та капітал у свою країну. У цих випадках багато урядів все ще намагаються керувати та контролювати тип, кількість і навіть національність ПП для досягнення своїх внутрішніх, економічних, політичних і соціальних цілей.

- Фінансові стимули. Приймаючі країни пропонують підприємствам комбінацію податкових пільг та позик для інвестування. Уряди країн проживання також можуть запропонувати комбінацію страхування, кредитів та податкових пільг, щоб заохочувати закордонні інвестиції своїх компаній. Початкова справа щодо Китаю в Африці проілюструвала ці типи стимулів.

- Інфраструктура. Приймаючі уряди покращують або покращують місцеву інфраструктуру — в енергетиці, транспорті та зв'язку — щоб заохочувати конкретні галузі інвестувати. Це також сприяє покращенню місцевих умов для вітчизняних фірм.

- Адміністративні процеси та регуляторне середовище. Уряди країн перебування оптимізують процес створення офісів або виробництва у своїх країнах. Завдяки скороченню бюрократії та регуляторного середовища ці країни виглядають більш привабливими для іноземних фірм.

- Інвестуйте в освіту. Країни прагнуть покращити свою робочу силу за допомогою освіти та професійного навчання. Освічена та кваліфікована робоча сила є важливим критерієм інвестицій для багатьох глобальних компаній.

- Політична, економічна та правова стабільність. Уряди країн-господарів прагнуть запевнити підприємства, що місцеві умови роботи є стабільними, прозорими [тобто політика чітко сформульована та є загальнодоступною] і навряд чи зміниться.

3.3. Напрями заохочення африканських країн до участі в міжнародних інвестиціях

Прямі іноземні інвестиції (ПІІ) в Африку зростають. Відповідно до звіту про світові інвестиції, опублікованого конференцією ООН у 1998 році, економічна реформа та покращення нормативно-правової бази багатьох країн континенту все більше визнаються як внутрішніми, так і іноземними інвесторами. Лише 3% від загального обсягу потоків до країн, що розвиваються, у 1997 р. обсягом 4,8 млрд. дол. У порівнянні з значним збільшенням ПІІ сьогодні, на Нігерію, Єгипет, Марокко, Туніс та Ангола припадає дві третини цієї загальної суми.

Як покращити політику, що впливає на ПІІ в Африці. Для низки країн (незважаючи на зниження світових цін на сировину) багато економічних основ покращуються, і встановлюються спроможні політичні рамки для інвестицій. Одночасне вдосконалення політичних ініціатив як ззовні (таких як Африканська ініціатива Сполучених Штатів і програми для найменш розвинутих країн ряду міжнародних організацій), так і всередині країни є хорошим провісником для ПІІ у все більшій кількості африканських країн. Важливо бути якомога суворішим у визначенні дизайну політики, але також важливо це усвідомлювати. Є лише дуже багато речей, які ви можете виправити, перш ніж почати. З досліджень і від

попередніх політиків я дізнався, що не все можна або потрібно вказати на ранній стадії, і що уряду потрібно продовжувати вчитися та адаптуватися в міру виконання кроків вперед. Нижче наведено фактори, які впливають на ПШ в Африці уряд або громадяни.

- Отримайте відповідні можливості

Наймати людей з відповідними спеціалізаціями та навичками. Іноді, щоб отримати належну посадку, також потрібно розглянути, як можна допомогти особам, залученим із-за меж уряду, бути ефективними в особливому середовищі уряду. Знайти потрібну здібність не завжди означає залучити її до команди з питань політики у відділі.

- Ясність проблеми та найбільш важливі результати

Детальне вивчення проблеми також дозволяє політикам прояснити, що немає єдиної причини низької ефективності. Ясність проблеми також допомагає особам, які приймають рішення, робити вибір під час впровадження, зокрема щодо того, де ресурси мають бути пріоритетними. Навпаки, там, де розробники політики розробляють проекти навколо сфер розбіжностей між зацікавленими сторонами – в тому числі між різними урядовими відомствами – може бути набагато важче знати, де спрямувати ресурси під час впровадження. Жорсткі розмови про цілі та результати наперед принесуть дивіденди, коли справа доходить до вимірювання успіху, і часто може підвищити ймовірність того, що новий чиновник чи уряд зрозуміє, збереже та продовжить політику узгодженим чином.

- Розмір економіки та потенціал зростання: прямі іноземні інвестиції часто спрямовані на продаж товарів безпосередньо в країну, яка бере участь у залученні інвестицій. Тому чисельність населення та можливості

економічного зростання будуть мати значення для залучення інвестицій. Наприклад, африканські країни з великою кількістю населення, напр. Ангола відкриває простір для нових ринків. Це може залучити іноземні автомобільні фірми, напр. Volkswagen і Fiat інвестують і побудують заводи в Анголі, щоб продавати їх зростаючому класу споживачів. Малі країни можуть бути в не вигідному становищі, тому що не варто інвестувати для невеликого населення.

- Однією з причин іноземних інвестицій є наявність товарів. Це стало основною причиною зростання ПІІ в Африці – часто китайськими фірмами, які шукають безпечні поставки товарів.

Приватизація та прямі іноземні інвестиції в Африці швидко розширюються. Програми приватизації в багатьох країнах проклали шлях для іноземних інвестицій в Африку. Значна частка ПІІ, пов'язаних з приватизацією, здебільшого в телекомунікаційному та гірничодобувному секторах, у 1990-х роках спрямовувалася в окремі країни, включаючи Анголу, Гану, Кенію, Мозамбік, Нігерію та Південну Африку, і були значні відмінності між регіонами. Наприклад, у 1996 році майже 50 відсотків приватизаційних надходжень у країнах Африки на південь від Сахари було отримано за рахунок продажів іноземним інвесторам, тоді як валютні надходження від приватизації в Північній Африці, за оцінками, становили менше 10 відсотків вартості загального обсягу продажів. Підраховано, що ПІІ, пов'язані з приватизацією, становили близько 14 відсотків припливу ПІІ до Африки з 1990 по 1998 рік [Pigato and Liberatori 2000]. Згідно зі Звітом про світові інвестиції [2000], у країнах Африки на південь від Сахари, Південній Африці (1,4 мільярда доларів), Гані (769 мільйонів доларів), Нігерії (500 мільйонів

доларів), Замбії (420 мільйонів доларів) і Кот-д'Івуарі (373 мільйони доларів) були найважливішими одержувачами ПІ, пов'язаних з приватизацією, протягом цього періоду, причому основна частина приватизації відбулася в телекомунікаційному та гірничодобувному секторах. Незважаючи на уповільнення обсягів ПІ, пов'язаних з приватизацією, у 1999 році, значною мірою через меншу кількість приватизаційних проектів, спроби залучити більше іноземних інвестицій шляхом приватизації, ймовірно, наберуть обертів протягом наступних кількох років. Уряд Маврикію в листопаді 2000 року завершив продаж 40 відсотків Mauritius Telecom компанії France Telecom приблизно за 260 мільйонів доларів США, в той час як багато інших країн мають амбітні плани щодо продовження процесу приватизації в найближчій і середньостроковій перспективі. Гана, наприклад, планує приватизувати компанію з закупівлі какао, нафтопереробний завод і нафтову компанію, фармацевтичні компанії та компанії з розливу пальмової олії, а інші країни, зокрема Кенію, Лесото, Нігерію та Південну Африку, готуються до великих -масштабна приватизація в енергетичному, телекомунікаційному та транспортному секторах. Стан регіональної торгівлі в Африці є важливим фактором для перевірки, а Африка має великий внутрішній ринок, який має значні можливості. Зараз на Африку припадає 2,9% світового виробництва і 2,6% світової торгівлі, хоча на континенті проживає 16,3% населення світу. Існують значні розриви в економічному розвитку як між африканськими та розвинутими країнами, так і між африканськими країнами. Бідність все ще поширена в Африці, де розташовані 32 з 48 найменш розвинених країн [НРС]. Внутрішньоафриканська торгівля зросла за останні роки до 15,4 відсотка. Тим не менш, Азія та Європа все ще залишаються основними торговими партнерами континенту. Висока

залежність від торгівлі первинними товарами, висока концентрація експорту продукції та ринку, слабка регіональна виробнича мережа є одними з основних проблем африканських країн. Низькі показники сприяння торгівлі також гальмують розвиток торгівлі та економіки в регіоні. Наприклад, багато африканських країн мають низькі показники електронної комерції, лінійного транспортного сполучення та показників ведення бізнесу. Частково труднощі в Африці пов'язані з малими, роздробленими та частково ізольованими ринками. Багато африканських країн після здобуття незалежності вдалися до стратегій розвитку, які включали створення регіональних економічних співтовариств [РЕС]. Тим не менш, деякі RECs мають дублювання членства і, здається, ускладнюють, а не полегшують торговельні відносини між африканськими країнами. Африканські країни вживають заходів для інтеграції континенту шляхом створення загальноконтинентальної зони вільної торгівлі. Рамкова угода про Континентальну зону вільної торгівлі (СФТА), підписану в 2018 році 44 африканськими країнами, має амбітні довгострокові цілі щодо поглиблення інтеграції між державами-членами Африканського Союзу та побудови процвітаючої та об'єднаної Африки. Серед основних цілей СФТА – сприяння, гармонізація та краща координація торговельних режимів, а також усунення проблем, пов'язаних із численними торговельними угодами, що перетинаються на всьому континенті. Завдяки цій угоді африканські економіки сподіваються посилити конкурентоспроможність місцевих галузей, досягти ефекту масштабу для вітчизняних виробників, краще розподілити ресурси та залучити прямі іноземні інвестиції. Африка є цінним континентом з точки зору природних

ресурсів і сільськогосподарської продукції, нижче представлені продукти з Африки, які в основному експортуються та імпортуються на континент.

Чай

- Кенія є одним із найуспішніших прикладів залучення дрібних фермерів до ланцюга створення вартості чаю завдяки цілеспрямованим зусиллям, спрямованим на розширення їхньої участі в управлінні переробкою та маркетингом (FAO, 2014). Вони виробляють понад 70% чаю в країні, а півмільйона людей покладаються на індустрію, щоб заробляти на життя.

- У період 2015–2017 рр. на Африку припадало понад 20% світового експорту чаю та 12% світового імпорту чаю. Кенія є провідною африканською країною в цьому відношенні і третім за величиною експортером чаю в світі з часткою ринку майже 17% за той же час. У період з 2015 по 2017 рік на Китай припадало близько 43% імпорту чаю в Африку, а на Африку припадало ще 40%. Решта – в основному з Індії та Шрі-Ланки. Загалом на внутрішньоафриканський ринок припадає приблизно 25% експорту чаю з Африки.

Какао

- Незважаючи на те, що експорт какао та супутніх продуктів з Африки до решти світу домінує на внутрішньому ринку [у середньому 7,8 млрд доларів США на рік проти 170 млн доларів США у 2015-2017 рр.], на останньому переважає більша вартість додані продукти, причому на шоколад припадає майже 60% загальної кількості.

- Існує потенційна суперечність у ролі Африки в ланцюжку створення вартості какао. З одного боку, більшість країн-виробників какао пов'язані через постачання сировини та напівфабрикатів (форвардна участь), які мають низьку додану вартість і орієнтовані насамперед на розвинені ринки. Кілька виробничих районів, таких як Єгипет і Південна Африка, постачають кінцеві шоколадні вироби на внутрішні та субрегіональні ринки, але в основному отримують проміжні ресурси [взаємна участь] з-за меж континенту.

- В Африці промисловість какао-шоколаду все ще сильно захищена, причому типові ставки найбільшого сприяння коливаються приблизно від 5% до 25%, залежно від позиції HS. Чітко видно піки тарифів – тарифні ставки 15% і вище – та підвищення тарифів.

- В Африці промисловість какао-шоколаду все ще сильно захищена, причому типові ставки найбільшого сприяння коливаються приблизно від 5% до 25%, залежно від позиції HS. Чітко видно піки тарифів – тарифні ставки 15% і вище – та підвищення тарифів.

Бавовна

- 70% африканського експорту бавовни є основними проміжними товарами з невеликою доданою вартістю, такими як бавовняні волокна [кардовані чи ні], пряжа [12%] і бавовняний текстиль [18%]. Навпаки, первинні проміжні продукти становлять приблизно 12% імпорту бавовни в Африку, пряжа – 16%, а бавовняні текстильні вироби – до 72%.

- На внутрішню африканську торгівлю припадає лише 15% експорту бавовни та 12% імпорту, а також 10% експорту текстилю та 17% континентального імпорту.

- З 2001 до 2017 НРС отримали безмитний доступ до ринку Європейського Союзу без квот відповідно до політики «Все, крім зброї». Однак після модифікації Загальної системи преференцій у 2011 році новий підхід до правил походження текстилю та одягу, що походять із НРС, змінився з двоетапного процесу на одноетапний. Цей зсув супроводжувався значним зростанням частки ринку НРС в Європейському Союзі, а також кращим використанням преференцій.

- Згідно з деякими дослідженнями, МСП важче залишаються конкурентоспроможними, ніж великі підприємства, коли мова йде про виконання вимог подвійної трансформації, особливо в країнах з бумом швейної промисловості, таких як Маврикій.

- При прийнятті плану подвійної трансформації може знадобитися ретельна кумуляція, щоб гарантувати, що преференції, що застосовуються до Континентальної зони вільної торгівлі, залишаються фінансово життєздатними та не заважають стратегії африканських підприємств.

Напої

(44%) та безалкогольні напої (39%) мають більшу залежність від африканського імпорту, ніж міцні напої (14%). Основними імпортерами в регіоні є Намібія, Мозамбік, Уганда, Лесото, Об'єднана Республіка Танзанія, Гана, Руанда, Маврикій, Малі, Бенін і Туніс.

Експорт напоїв регіону обкладається великими податками через те, що більшість африканських країн торгують за найвищими ставками. У 2014-2016 роках звичайні ціни в країнах Африки на південь від Сахари становили від 20% до 30% залежно від тарифної ситуації. Потрібно більше інформації про вплив Світової організації торгівлі на сільське господарство Африки.

Угода СОТ про сільське господарство має своєю довгостроковою метою створення справедливої та ринкової системи торгівлі сільськогосподарською продукцією. Він також заохочує до початку процесу реформи шляхом стандартизації зобов'язань щодо підтримки та захисту, а також посилення та оновлення законів і нормативних актів ГАТТ [Загальні угоди з тарифів і торгівлі]. Ця довгострокова мета полягає в тому, щоб забезпечити значне зниження підтримки та захисту сільського господарства з часом, щоб виправити та запобігти обмеження та викривлення на світовому аграрному ринку. Світова організація торгівлі (СОТ) має стандарти, які бідні країни прийняли, щоб підвищити свою ефективність у глобальній торгівлі сільським господарством. Члени Світової організації торгівлі [СОТ] погодилися взяти на себе три конкретні зобов'язання:

а) Доступ до ринку. однією з найбільш типових проблем експорту сільськогосподарської продукції до країн, що розвиваються, є розвиток різноманітних імпортерних бар'єрів та інших обмежень.

Доступ до розвинених ринків був обмежений. Як наслідок, перспективи країн, що розвиваються, зазнали серйозної шкоди, особливо тих, чия стратегія зростання залежить від експорту сільськогосподарської продукції. Члени розвинених країн пообіцяли повною мірою враховувати унікальні вимоги та обставини країн, що розвиваються, в Угоді СОТ, надаючи їм більший доступ до

сільськогосподарської продукції, що має особливе значення для них, зокрема до найбільш лібералізованої торгівлі тропічними сільськогосподарськими продуктами. Використання особливо актуальних товарів зумовлюється диверсифікацією незаконних наркотиків.

Поступки на доступ до ринку застосовуються до обов'язкових та знижених тарифів Угоди СОТ, а також інших зобов'язань щодо доступу до ринку. Члени не повинні зберігати, вдаватися до будь-яких кроків, необхідних відповідно до Угоди, для переходу на звичайні митні збори, або повертатися до них. Прикладами цих заходів є обмеження на імпорт, зміни в імпорتنих обмеженнях, мінімальний імпорт, дискреційний імпорт, ліцензування, нетарифні заходи через державні торгові корпорації, добровільні експортні обмеження та інші прикордонні заходи, крім звичайних митних зборів. Про це йдеться у статті 4 Аграрної угоди.

б) внутрішня підтримка. Різні ступені внутрішньої підтримки, яку розвинені країни та країни, що розвиваються, можуть надати виробництву сільськогосподарської та первинної продукції, є основним джерелом спотворення на світовому ринку цих товарів. Це мало тенденцію до послаблення цінової конкурентоспроможності країн, що розвиваються. У результаті Світова організація торгівлі вимагає, щоб кожна промислово розвинена країна зменшила державну підтримку сільськогосподарської продукції. Однак заходи державної допомоги, прямі чи непрямі, спрямовані на стимулювання розвитку сільського господарства та сільських районів, вважаються важливим аспектом планів розвитку країн, що розвиваються. В результаті СОТ звільняє інвестиції та витрати на сільське господарство (наприклад, на добрива), які часто постачаються виробникам з низьким рівнем доходу або країнам з обмеженими ресурсами, від

обов'язку зменшувати внутрішню допомогу, яка в іншому випадку застосовувалася б до еквівалентних заходів у багатих країнах. країни. Про це йдеться у статті 6 Сільськогосподарської угоди.

в) експортна конкуренція та субсидії. розвинені країни переважно використовують внутрішню підтримку та стратегії експортного субсидування для захисту своїх сільськогосподарських секторів. Кожен член погоджується не надавати експортні субсидії чи фінансові внески, за винятком випадків, передбачених Угодою та зобов'язаннями, викладеними в розкладі цієї статті, для виконання своїх зобов'язань щодо конкуренції з експорту. Прямий переказ коштів, потенційні прямі перекази (наприклад, гарантії позик), підробка державних доходів або надання державою товарів і послуг, крім інфраструктури, або державні закупівлі товарів; або будь-яка форма підтримки доходу чи ціни; або будь-яка форма підтримки доходу чи ціни – це приклади фінансових внесків. Субсидії на основі експортних показників або використання вітчизняних товарів, а не імпортованих товарів, заборонені згідно з угодою. Члени ГАТТ (Генеральної угоди з тарифів і торгівлі) також взяли на себе зобов'язання зменшити ті види субсидій, які визначені як застосовні в Угоді, з десятьма пов'язаними цільовими датами та передбачуваним рівнем дій. Нижче наведено графічне зображення предметів, які доставляються з багатьох частин світу, зокрема з Африки.

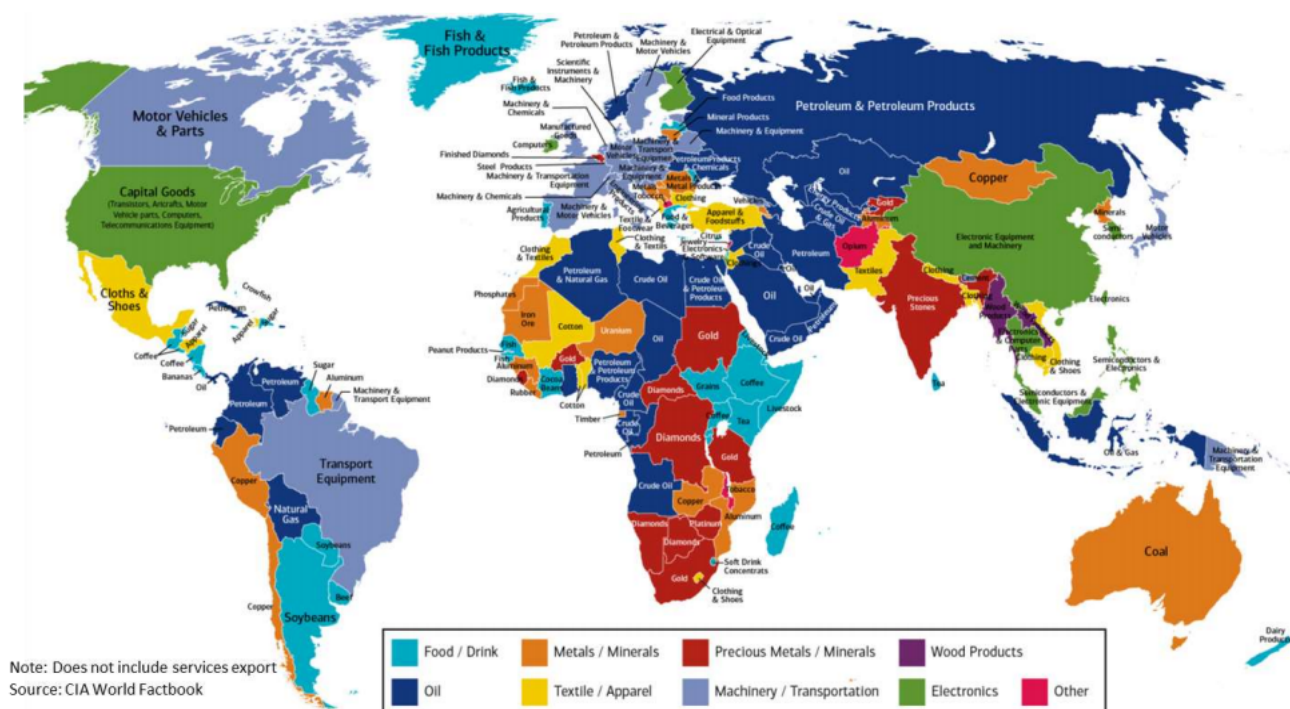

Рис. 3.1 Товар, який експортується з різних частин світу, особливо з Африки.

Як показано на малюнку вище, наведені вище кольори представляють український переклад товарів, доставлених з різних частин світу.

Розвиток транспортної системи Африки у зв'язку з торгівлею. Багато частин Африки мали добре розвинені транспортні мережі до колоніалізму, і ці мережі були реорганізовані протягом наступної колоніальної ери, щоб входити у

внутрішні райони з морських портів і, що найважливіше, щоб відповідати комерційним та адміністративним інтересам колоніальних держав. Їхня фрагментація виникла внаслідок порівняння різноманітних і складних рельєфів, економічної штучності певних державних кордонів, відсутності розвиненої внутрішньоафриканської торгівлі та великої уваги до торгівлі товарами, що призвело до лише мінімальних міжрегіональних зв'язків. відповідальні країни. Усьому цьому заважала наявність величезних ділянок порожньої землі між великими містами. Піднесення автономних африканських урядів у 1960-х роках, які розуміли необхідність підняти економіки з історично низького рівня і, перш за все, розширити сільське господарство та почати індустріалізацію, означало покращення економічного планування, розвиток транспортних мереж і зниження тарифів. вантажні. Однак залишався критичний дефіцит компетентної африканської робочої сили для побудови та управління національними та міжнародними транспортними мережами, одночасно не відстаючи від швидкого розвитку транспортних технологій за межами Африки. **Транспортування тварин.** Бики використовувалися як в'ючні тварини або для перевезення возів із північних країн через Сахару до районів видобутку золота до прибуття верблюда, який був завезений в Африку через Єгипет під час арабського завоювання. Суданська історія. Португальці започаткували внутрішні перевезення з узбережжя Мозамбіку, починаючи з 16-го століття, а з 17-го століття голландські, а потім британські поселенці перевозили свої вагони з мису на північ і північний схід. Мухи цеце, як правило, заважають використанню транспорту тварин, за винятком високогірних районів, таких як Ефіопія, де в'ючні тварини використовувалися і досі працюють.

Використання биків у Південній Африці, віслуків у Західній та Північній Африці, коней у Північній Нігерії та верблюдів у Західній та Північній Африці та на Африканському Рогу зменшилось у результаті постійного прогресу в розвитку транспортної інфраструктури в багатьох африканських країнах. , але ступінь цього скорочення важко оцінити. **Автотранспорт.** винахід і швидкий розвиток двигуна внутрішнього згоряння в 1920-х роках зробили революцію у збиранні та розподілі товарів, а також у особистих подорожах. Дороги побудовані по всій країні, в основному в Північній і Південній Африці, а також у районах заходу і сходу. Починаючи з 1950-х років, позики Світового банку фінансували будівництво та утримання мереж доріг у багатьох африканських країнах, доповнюючи внески національного бюджету на розвиток доріг і автомобільних доріг. **Залізничний транспорт.** Перші залізниці були створені, щоб допомогти керувати внутрішніми регіонами та переносити постачання з портів до центральних місць споживання або розподілу, а також для того, щоб важливі корисні копалини або предмети досягали берега для експорту, особливо на півдні. Основна фаза розширення залізниць в Африці, як і в Європі та Північній Америці, охоплювала кінець XIX століття до кінця Першої світової війни. Однак це зростання не планувалося: було побудовано кілька колій і експлуатувалося з чіткі системи гальмування і тяги. В результаті держави-завойовники залишили важку і дорогу спадщину для незалежних африканських країн, які прагнули приєднатися. Залізничні мережі, як і автомагістралі, зазнали суттєвих покращень з 1960-х років, що призвело до зниження транспортних витрат. **Повітряний транспорт.** ідеально адаптований до географічних регіонів Африки, і він став основним видом міжнародних, а іноді й національних подорожей на континенті. Коли наприкінці 1940-х і 1950-х роках

розширювалися та вдосконалювалися залізничні та автомобільні сполучення, з появою внутрішніх та міжнародних регулярних авіаційних сполученнях розвинувся новий вид транспорту. Швидкий розвиток повітряного транспорту посилив переміщення товарів і людей, і він втік, щоб відкрити внутрішні райони континенту, які все ще в основному закриті. Транспортування стало значно швидшим і, в більшості випадків, дешевшим. Відтоді обсяги внутрішніх авіаційних послуг постійно зростали, тоді як міжконтинентальний повітряний транспорт, зокрема пасажирський, значно розширився. Крім згаданих вище, є додаткові сприятливі факти про Африку, які можуть стимулювати міжнародні інвестиції. Хоча це правда, що деякі африканські країни страждають від економічної стагнації, військових воєн, нестабільних політичних режимів і зростаючих соціальних проблем і проблем охорони здоров'я, в Африці також відбулися деякі позитивні події, які важливі для прямих іноземних інвесторів. Однак це маловідомий факт, який рідко публікують. Африка, як і будь-яка інша частина світу, потребує унікальної перспективи. Африка — це континент, що складається з понад 50 країн, на які припадає приблизно чверть національних держав світу, які відрізняються між собою з точки зору політичних систем, економічного та людського розвитку, і, не в останню чергу, їхньої бажаності як напрямку для прямих іноземних інвестицій. Як наслідок, виникає потреба більш уважно та по-іншому вивчити умови та потенціал ПІІ в Африці. У ряді африканських країн розпочалися економічні реформи, спрямовані на підвищення ролі приватного сектора, наприклад, приватизація державних фірм. Вони також вжили заходів для відновлення та підтримки макроекономічної стабільності, наприклад, знецінення завищених національних валют та зниження інфляції та

бюджетного дефіциту [UNCTAD, 1998a, p. 124]. Африканські країни також посилили свою регуляторну структуру ПІІ, зробивши її значно більш відкритою, дозволивши репатріацію прибутку та надавши податкові та інші стимули для заохочення інвестицій у рамках цих реформ. Наприклад, 26 із 32 найменш розвинених африканських країн, які були досліджені в 1997 році, мали ліберальний або відносно ліберальний режим дивідендів і репатріації капіталу (UNCTAD, 1997b). Лібералізація торгівлі, зміцнення верховенства права, посилення правових та інших інститутів, а також телекомунікаційної та транспортної інфраструктури – все це досягло прогресу в кліматі ПІІ (Всесвітній економічний форум, 1998 р., с. 20). Багато країн сприяли покращенню нормативно-правової бази для ПІІ шляхом завершення або ратифікації багатосторонніх угод про ПІІ. Більшість африканських країн підписали двосторонні інвестиційні угоди [ВІТ] з іншими країнами для захисту та сприяння прямим іноземним інвестиціям [ПІІ] та визначення умов, за яких ПІІ можуть здійснюватися між країнами-партнерами. Єгипет, наприклад, підписав ВІТ 58 до 1 січня 1999 року, більше, ніж будь-яка інша країна, що розвивається [додаток, таблиця 2]. Станом на 1 січня 1999 року африканські країни підписали 335 ВІТ, більшість з яких було підписано з початку 1990-х років. Угоди допомагають зробити континент безпечнішим місцем для міжнародних інвесторів. У 1990-х роках африканські країни швидко пришвидшили завершення укладення договорів про уникнення подвійного оподаткування [ДТТ]. ДТТ може зробити країну привабливішою для іноземних інвесторів, дозволяючи їм уникати сплати податків двічі за одну і ту ж транзакцію. З іншого боку, африканські ДТТ зосереджені в кількох країнах, включаючи Єгипет, Маврикій, Південну Африку та Туніс, усі з

яких мають довгу історію залучення значних ПІІ [Таблиця 3 додатка]. Інші країни, які нещодавно стали бажаними для прямих іноземних інвестицій, були більш активними в цій сфері: Уганда, наприклад, у 1997 році підписала лише чотири такі угоди, три з яких були з Кенією, Південною Африкою та Сполученим Королівством. Танзанія — держава в Східній Африці. Нарешті, більшість африканських країн підписали Конвенцію про створення багатостороннього агентства з гарантування інвестицій [MIGA] та Конвенцію про врегулювання інвестиційних спорів між державами та громадянами. З усіма цими досягненнями політична структура прямих іноземних інвестицій у багатьох африканських країнах нагадувала структуру більшості інших країн, що розвиваються. Визнаючи, що покращення інвестиційного клімату та наявність економічних детермінантів може бути недостатнім для залучення інвесторів через несприятливий імідж Африки, багато африканських країн створили агентства заохочення інвестицій, щоб змінити цей імідж та заохочувати інвестиції. Наприклад, у Співтоваристві з розвитку Південної Африки [САДК], усі 14 держав-членів створили такі організації, причому сім із них створені лише в 1990-х роках. Агентства заохочення інвестицій з 25 африканських країн є членами Всесвітньої асоціації агенцій сприяння інвестиціям [WAIPA] з 1995 року, що дозволяє їм отримувати вигоду від обміну інформацією про оптимальні методи заохочення інвестицій. Деякі африканські організації, такі як Інвестиційний орган Уганди, добре відомі використанням передових маркетингових стратегій у всьому світі. Історично більшість ПІІ в Африку надходила з кількох країн Західної Європи та Сполучених Штатів: на Францію, Німеччину, Великобританію та Сполучені Штати припадала лівова частка загального притоку з країн-членів EDC. У 1983–1987 рр. Організація

економічного співробітництва та розвитку [ОЕСР] направила делегацію до Африки. Подібним був сценарій за обсягом ПІІ, за винятком, що Японія зайняла позицію Німеччини. Чотири країни зробили внесок у три чверті ПІІ у 1992 році [UNCTAD, 1995, с. 32]. Хоча традиційні країни походження значно збільшили свої ПІІ в Африку між 1983 і 1987 роками, цього збільшення було недостатньо, щоб утримати частку Африки від загальних потоків ПІІ до країн, що розвиваються, від зниження. Зниження було б ще більш вираженим, якби не збільшення притоку з нетрадиційних країн-інвесторів. Передбачається, що ці нові інвестори, які нещодавно відкрили інвестиційний потенціал континенту, стануть довгостроковими джерелами ПІІ в Африці. Серед нових інвесторів ОЕСР такі країни, як Канада, Італія та Нідерланди, а також Іспанія, Португалія та Норвегія. З часом вони стали ключовими джерелами ПІІ в Африці. Шість країн збільшили свою частку африканського притоку з приблизно 8% до більш ніж 22% між 1988 і 1992 і 1993-1997 роками, протидіючи падінню внеску інших традиційних країн походження, таких як Японія та Сполучене Королівство. У цьому контексті варто зазначити, що між 1983 і 1987 роками лише 6 країн кумулятивні потоки в Африку перевищили 100 мільйонів доларів, але дев'ять країн зробили це між 1988 і 1992 роками, а одинадцять зробили це між 1993 і 1997 роками. Інвестори з інших країн, що розвиваються регіони, такі як Південно-Східна Азія, також стали новачками в африканських ПІІ. Хоча, як показує приклад Telekom, в ПАР здійснюються численні значні інвестиційні проекти.

Інвестори Південно-Східної Азії виявили інтерес до інших африканських країн, у тому числі до Малайзії, яка утворила консорціум із SBC International із США, щоб інвестувати 1,2 мільярда доларів у приватизовану

південноафриканську Telkom. Як результат, азіатські інвестори внесли свій внесок у недавній бум ПІІ в Марокко, а транснаціональні корпорації [ТНК] з Республіки Корея були авангардом цього розширення. Незважаючи на те, що недавня економічна криза в Азії, можливо, мала короткий вплив на приплив ПІІ до Африки, країни континенту, що розвиваються, особливо нові індустріальні країни, залишатимуться новим джерелом припливу ПІІ в довгостроковій перспективі. Хоча транснаціональні корпорації з багатих країн продовжують домінувати в інфраструктурному секторі у всьому світі, відбулося значне збільшення участі фірм із країн, що розвиваються. Наприклад, на країни, що розвиваються, припадає 22 із 100 найбільших у світі інфраструктурних ТНК [судячи з їхніх світових активів], що значно вище, ніж у будь-якій іншій галузі. Вони стали великими гравцями в деяких сферах, як-от телекомунікації, і світовими лідерами в інших, таких як транспорт. Південні ТНК стають важливими в інфраструктурних секторах країн, що розвиваються, однак вони не інвестують стільки, як їхні розвинені партнери. В Африці, наприклад, ТНК із багатих країн все ще є найбільшими інвесторами в інфраструктуру, але шість найбільших ТНК – із країн, що розвиваються. Важливість інвесторів з країн, що розвиваються, в Африці виражається в їх 40-відсотковій частці іноземних зобов'язань, що особливо важливо в телекомунікаціях [58 відсотків загальних інвестиційних зобов'язань] і транспорті. У період з 1996 по 2006 рр. 19 з 50 найбільших іноземних інвесторів інфраструктури в Африці були ТНК з Півдня; 9 з них були зі штаб-квартирою в Західній Азії, а більшість — в інших африканських країнах, включаючи Південну Африку та Єгипет. МТС [Кувейт] - ребрендинг Zain у 2007 році - є другим за величиною інвестором регіону, а четвертим за величиною є внутрішні інвестиції

[MTN South Africa]. Зростання ТНК у країнах, що розвиваються, особливо операторів мобільного зв'язку, було видатним протягом останнього десятиліття, незважаючи на те, що вони все ще набагато менші, ніж їхні аналоги в розвинутих країнах. Наприклад, найбільша телекомунікаційна ТНК [SingTel] у країні, що розвивається, значно менша, ніж інші гіганти промисловості в багатих країнах. У цьому сенсі дуже цікавою є ситуація в транспортній галузі, зокрема на магістралях і портах. Поява ТНК у цьому секторі збіглася з масовим розширенням міжнародної торгівлі в останні десятиліття. Зростанню основних конкурентоспроможних гравців з Півдня сприяла швидка експортно-орієнтована індустріалізація в деяких країнах, що розвиваються. У той час як величезні європейські підприємства [особливо Іспанія та Італія] домінували в інвестиціях в дорожню інфраструктуру наприкінці 1990-х років, значна кількість компаній з Латинської Америки [включаючи Мексику] та Азії [наприклад, Гонконг] також інвестували значні кошти. і останнім часом з'явилося багато нових (з Бразилії та Малайзії). В управлінні портами світовими лідерами є ТНК з Півдня, такі як Сінгапур і Гонконг. ТНК, з іншого боку, мають значний вплив в Африці, але одним із його поганих елементів є ухилення від сплати податків, що безпосередньо впливає на населення приймаючих країн. Ухилення від сплати податків транснаціональними корпораціями та функція податкових гавань нещодавно привернули велику увагу ЗМІ, коли з'ясувалося, що відомі корпорації, такі як Starbucks та Apple, практично не сплачують податок на прибуток зі своїх величезних міжнародних прибутків. Історія Glencore, найбільшого в світі торговця сировиною, вказує на те, що податкове шахрайство транснаціональних компаній впливає і на бідні країни. Оподаткування та негативний вплив податкових гавань у

міжнародній політиці, як-от G20, зараз міцно на столі. Glencore, «гірничий гігант, зареєстрований на Лондонській фондовій біржі, зареєстрований у Джерсі та зі штаб-квартирою в Швейцарії», є об'єктом широкомасштабного переслідування за ухилення від сплати податків у Замбії [Action Aid, 2011]. Glencore, британський підрозділ найбільшого в світі товарного брокера, дозволив своїй видобувній діяльності в Замбії уникнути сплати десятків мільйонів фунтів стерлінгів податку уряду Замбії. Glencore володіє 73-відсотковою часткою в шахтах Morani Copper. Згідно з ретельним аудиторським звітом норвезького філії Glencore Grant Thornton, компанію звинувачують у податковому шахрайстві в Замбії в масштабах, можливо більших, ніж у Zambia Sugar [Action Aid, 2011]. Відповідно до витоку звіту, замовленого податковою службою Замбії на шахті Glencore Morani в Замбії, компанія експортувала мідь до Швейцарії за ціною нижче ринкової і значно збільшила свої операційні витрати між 2005 і 2007 роками без пояснень. Згідно з аудитом, Morani продала мідь швейцарській Glencore за навмисно низькими цінами в 2000 році в рамках контракту з дочірньою компанією Великобританії у Великобританії. Glencore зміг скористатися ультранизькою податковою політикою Швейцарії, продавши метал. Існують звинувачення в тому, що операції порушують міжнародні правила, які гарантують, що продажі між пов'язаними сторонами здійснюються за принципом «витягнутої руки». Усі операції, за словами корпорації, були здійснені на вільних умовах і за міжнародно узгодженими цінами. Ця хибна інфляція витрат, разом із завищеною оцінкою експорту міді, дозволила повідомляти про повні збитки і, як наслідок, оплачувати або взагалі не платити спеціальні дані про замбійські фірми. «Пілотна перевірка показала, що існує потреба у важливих основних проблемах зі збору податків, які

виникають відповідно до критеріїв уряду Замбії», – йдеться в оригінальному звіті [Doward, 2011]. Очікується, що практика компанії буде коштувати уряду Замбії до 76 мільйонів фунтів стерлінгів у вигляді втраченого корпоративного податку щороку, що набагато більше, ніж 59 мільйонів фунтів стерлінгів, які уряд Великобританії надає Замбії щороку. Придбання шахти Морані компанією Glencore через компанію зі штаб-квартирою на Британських Віргінських островах, ще одній податковій гавані, також має сильний резонанс. Це має багато наслідків у цій справі про ухилення від сплати податків. Аналогічно, «пов'язуючи багатство керівництва компанії з бідністю замбійців, близько двох третин тих, хто живе за межею бідності» [Action Aid, 2011], необхідно, щоб належним чином побачити несправедливість. «Ухиляючись від податків та ухиляючись від сплати податків, видобувні компанії позбавляють нас соціальних та економічних прибутків, які належним чином нам належать», – сказав Спаситель Мвамбва з Центру торговельної політики та розвитку [СТРД]. 2011 [Action Aid] Широке ухилення від сплати податків не дозволяє Замбії інвестувати в належну освіту для своїх дітей, у середньому 61 дитина в класі, що є одним із найвищих показників в Африці, а навчання становить лише 15 фунтів стерлінгів на дитину. Рік я був дитиною. Податки на корисні копалини можуть допомогти уряду у фінансуванні освіти. Пристойна освіта вимагає не тільки безпечної будівлі школи, вечірки та книг, але й кваліфікованих вчителів. Для довгострокових інвестицій у майбутнє дітей можна використовувати лише податкові гроші [Action Aid, 2011]. «Karuturi виробляє 580 мільйонів троянд на рік на своїх підприємствах у Кенії, Ефіопії та Індії», – йдеться на веб-сайтах Grain and La via Campesina. Ферма Карутурі надає одну з дев'яти троянд, придбаних в Європі. Квіти, які вона вирощує в Кенії,

доставляються в Європу через Дубайський бізнес. Компанія заощаджує гроші на податкових рахунках, повідомляючи про вартість продукції, доставленої на склад у Дубаї. Відповідно до кенійського законодавства це заборонено" [Tax Justice Network et al, 2013]. "Робітники на фермі Карутурі мають широкий спектр проблем щодо обладнання для обприскування, медичних послуг, зарплати та проживання, і їм потрібно змінити умови, оскільки якнайшвидше", - заявив Стівен Гічочі з Forum Syd.

Серед інших організацій, Мережа податкового правосуддя підтверджує, що працівники ферм Карутурі в Кенії та Ефіопії скаржаться на численні проблеми, зокрема ті, що стосуються заробітної плати та безпеки, таких як невиконана заробітна плата та жахливі умови праці. «Оскільки вони стверджують, що не можуть знайти досвід локально, Карутурі наймає працівників та консультантів з інших країн, зокрема з Індії, для управління, зрошення та відрахування операцій та логістики, ситуація, яка привела компанію в гарячу воду з урядом Ефіопії [Tax Justice Network et al, 2013].

Карутурі виробляє 580 мільйонів троянд на рік на своїх підприємствах у Кенії, Ефіопії та Індії", - йдеться на веб-сайтах Grain і La via Campesina. Ферма Карутурі надає одну з дев'яти троянд, придбаних в Європі. Квіти, які вона вирощує в Кенії, доставляють до Європа через бізнес у Дубаї. Корпорація економить гроші на податках, знижуючи вартість продуктів, які надсилаються на склад у Дубаї. [Tax Justice Network et al, 2013] Це суперечить законодавству Кенії». «Працівники ферми Карутурі мають ряд претензій щодо обладнання для обприскування, медичних послуг, оплати праці та житла, — каже Стівен Гічочі з Forum Syd, — і їм потрібно якомога швидше покращити 10 умов». Вони протестували проти

численних ситуацій на фермах Карутурі в Кенії та Ефіопії, зокрема, пов'язаних із заробітною платою та безпекою, таких як невивплачена зарплата та жахливі умови праці, і розпочали проти них робочі страйки. Карутурі найняв працівників і консультантів з інших країн, включаючи Індію, для управління, зрошення, дренажу та логістики, стверджуючи, що вони не можуть знайти досвід на місці, що призвело до юридичного спору з урядом Ефіопії [Tax Justice Network et al, 2013]. Основною галуззю Карутурі є квітникарство з 1996 року, з 289 га землі в оренді в Кенії [154 га], Ефіопії [125 га] та Індії, що генерує 580 мільйонів троянд щороку [10 га]. Карутурі перейшов від квітникарства до виробництва харчових продуктів у відповідь на глобальну продовольчу кризу 2007/2008 років, плануючи розширити сільськогосподарську діяльність на понад мільйон гектарів, насамперед у Східній та Південній Африці, для виробництва кукурудзи, рису, цукрової тростини та пальмової олії. для світових ринків. Ефіопія, Танзанія, Демократична Республіка Конго, Судан, Мозамбик, Гана, Сьєрра-Леоне та Сенегал є цільовими країнами. Конфлікти із захопленням землі в Ефіопії призводять до компенсації за вивезення, переселення та переселення селян і пастухів, які різко відгороджені своїм індійським підприємством. Його захоплення землі, схоже, пов'язане з «програмою поселення» Ефіопії, яка примусово переселяє тисячі корінного населення із західної Гамбелі в нові поселення, де бракує їжі, сільськогосподарських угідь, охорони здоров'я та освітніх закладів. Однак генеральний директор Сай Рамакрішна Карутурі [Tax Justice Network et al, 2013] заперечує, що дії його компанії пов'язані з сільськогосподарською ініціативою уряду. Ця компанія є злочинною в багатьох відношеннях», — каже Нікау Очалла з

організації виживання Ануваа, яка захищає корінні племена ануаків у Гамбелі, Ефіопія [La Via Campesina, 2013].

Які головні проблеми чи проблеми, про які повинен знати той, хто планує інвестувати в Африку? Ключова турбота, як і в будь-якому іншому, полягає в тому, щоб мати вигідні інвестиції. Люди шукають країни з високим рівнем політичної та економічної стабільності, хорошою комерційною віддачею та можливістю репатріювати цю віддачу у валюту, в яку вони інвестували. Африка має занепокоєння щодо уряду та корупції, але їх можна значною мірою подолати, якщо виконаєте домашнє завдання та дізнаєтесь про свого контрагента заздалегідь. Верховенство права, безсумнівно, те, чого прагнуть люди. Контракти часто виконуються згідно з англійським або нью-йоркським законодавством, а арбітражний розгляд відбувається в Лондоні чи Парижі. Однак ці рішення мають виконуватися на місцевому рівні. Також постало питання безпеки. На жаль, тероризм прижився в ряді африканських країн. Люди хочуть знати, що вони будуть у безпеці в своєму оточенні. Очікується, що до 2050 року на Африку припадатиме більше половини глобального зростання населення [джерело: Організація Об'єднаних Націй].

Яка зараз найважливіша торгова політика США в Африці? Краще використання інвестицій, що ведуть до розвитку – було оголошено в 2018 році і діє з тих пір. Незважаючи на те, що вона не спрямована прямо на африканські країни, за прогнозами, вона матиме на них великий вплив. Закінчення ОРІС і заснування Корпорації з фінансування міжнародного розвитку США, широко відомої як DFC, були її ключовими досягненнями. Метою DFC є заохочення приватних інвестицій як альтернативи державним інвестиціям. Її мета –

допомогти американським компаніям конкурувати за інвестиційні можливості в країнах з низьким рівнем доходу. Prosper Africa — це програма, яка сприяє розвитку вільних ринків в Африці для американських підприємств. Її мета — запропонувати послуги консьєржа в Департаменті торгівлі для американських корпорацій, які бажають інвестувати в Африку, а не кидатися навколо, намагаючись знайти потрібних людей. **Як COVID-19 вплинув на інвестиційний клімат?** Хороша новина полягає в тому, що, порівняно з Північною Америкою, Південною Америкою та Європою, вплив на здоров'я був мінімальним. Системи охорони здоров'я не були перевантажені. З іншого боку, тривалі карантини призвели до значних економічних скорочень, особливо в період з квітня по липень 2020 року. Наприклад, у Південній Африці економіка впала на 50% у другому кварталі. Таким чином, уряди були змушені витратити гроші, щоб пом'якшити наслідки карантину. Вони зібрали пакети стимулів, знизили відсоткові ставки, пропонували бізнес-позики та підтримали роботодавців. Це створило навантаження на баланси країн, і ми починаємо бачити ознаки економічного стресу на національному рівні. Деякі країни, наприклад, Замбія, попросили реструктуризувати свої облігації та інші міжнародні зобов'язання. **Чи є якісь позитивні результати цього бурхливого періоду?** У правовому полі спостерігається збільшення використання технологій. У Нігерії юридичний бізнес уже рухався в цьому напрямку, але ми спостерігали більш широке застосування технологій не лише серед фірм, а й серед судів. Це покращило доступ до судів та забезпечило доступність юридичних послуг. Це також допомогло у сфері самовпевненості. Він передбачає, що ці юрисдикції є гнучкими та адаптованими, а також технологічно підкованими. Ще одним позитивним результатом всього цього

може стати структурна економічна реформа, яка сподобається іноземним інвесторам. Кілька африканських урядів об'єдналися під час спалаху, щоб попросити звільнити борг за своїми суверенними позиками. Перш ніж можна було скасувати позики або випустити нові гроші, Міжнародний валютний фонд [МВФ] вимагав від них провести структурні економічні реформи. Ці структурні перебудови будуть чудовими для залучення інвестицій на континент. Субсидії на бензин доведеться скасувати. Подвійні або потрійні обмінні курси доведеться поступово скасувати, що відштовхнуло багатьох іноземних інвесторів. Попереду багато приватизацій та реформ ринку праці. **Які галузі привертають найбільшу увагу інвесторів?** Інвестиції в технології в Африці швидко зростають. Нігерія, Кенія та Кейптаун, Південна Африка, мають процвітаючу технологічну сцену. Багато з цих компаній мають справу з фінансовими платежами, такими як іноземні грошові перекази, страхування із недостатнім рівнем страхування та банківська діяльність із недостатньою кількістю банків. Інфраструктурні угоди залишаються привабливими для інвесторів. Звичайно, телекомунікаційна інфраструктура є основою сучасної економіки, але також і жорстка інфраструктура, така як дороги, поїзди та проекти з виробництва електроенергії. Сонячна енергетика, зокрема, набирає популярності як відновлюване джерело енергії. Люди все ще цікавляться газом, оскільки він виробляє електроенергію, що є критичним для такої країни, як Нігерія. Охорона здоров'я та сільське господарство – це два сектори, у які багато африканців хотіли б збільшити інвестиції, і, як вважають, це буде добре в ці часи COVID. Коли африканська еліта захворює, вони зазвичай сідають на літак до Німеччини, Лондона чи Сполучених Штатів. Люди не могли подорожувати в такі країни, як Нігерія та інші країни, де були карантинні заходи, і в результаті високі

урядові лідери та еліта загинули, тому що наші системи охорони здоров'я в деяких випадках пошкоджені. Далі, звичайно, сільське господарство. Люди повинні їсти, незалежно від того, перебувають вони під час пандемії чи ні, тому я вважаю, що інвестиції в харчовий та сільськогосподарський сектори й надалі будуть привабливими для інвесторів.

Чи є африканські ліси цінними у зв'язку з міжнародною торгівлею?

Рис. 3.2 Зображення африканського лісу [джерело, [google.com](https://www.google.com)].

Згідно з історією, виробництво деревини та виробів з неї для місцевої та міжнародної торгівлі було основним напрямком лісового господарства. Значення лісів у забезпеченні глобальних суспільних благ стає все більш відомим. Лісове господарство все частіше розглядається фахівцями з розвитку як засіб покращення економічного розвитку сільських районів і засобів до існування. Передбачається,

що проекти лісового господарства сприятимуть зменшенню бідності, забезпеченню продовольства та харчування, охороні здоров'я та житлу. Вони також можуть приносити дохід урядам і допомагати в адаптації до зміни клімату та пом'якшення її наслідків. Ліси займають від 21 до 23 відсотків загальної географічної території Африки. Лісові запаси, з іншого боку, сильно відрізняються в багатьох регіонах і країнах Африки, причому їх частка значно вища в центральних і південних регіонах континенту. За даними Продовольчої та сільськогосподарської організації (FAO), ліси та ліси в Африці займають 650 мільйонів гектарів, або 21,8 відсотка площі континенту. За останніми оцінками, площа лісів Африки становить 675 мільйонів гектарів, або 23% загальної площі континенту. Крім того, «інші лісові землі» займають приблизно 350 мільйонів гектарів (13 відсотків загальної маси). Лісисті савани, хащі та чагарники складають цю територію. «Дерева за межами лісів» включають дерева та інші деревні рослини у сільських ландшафтах (ферми, пасовища, агролісівництво та садівничі системи), а також у міських умовах, на приватних землях, вздовж доріг, не кажучи вже про посаджені ліси, які охоплюють приблизно 15 млн га. Лісове господарство – це більше, ніж просто виробництво деревини. П'ятьма основними способами це пов'язано з продовольчою безпекою та кращим харчуванням. Нижче наведено деякі з них:

- Безпосередній внесок у виробництво продовольчих продуктів через багаті лісові ґрунти та зростаючу залежність від їстівних дикорослих рослин, горіхи, соуси, гриби, бульби, листя та фрукти – все їстівні тощо.
- Енергопостачання, особливо для приготування їжі.

- Необхідно доповнювати запаси тваринного білка (гусениці та м'яса диких тварин)
- створення робочих місць і отримання доходу; і
- Надання екологічних послуг (підвищення родючості ґрунту, зберігання води, укриття та запилення тощо)

Лісові продукти вносять значний внесок у безпеку продовольства та харчування домогосподарств у громадах Африки, які залежать від лісів. Це пов'язано з тим, що в них багато важливих поживних речовин, і продаж їх на місцевих та регіональних ринках є хорошим способом заробити гроші. Дослідники та фахівці з розробки зараз визнають, що продовольча безпека не завжди прирівнюється до безпеки харчування. Окрім забезпечення деревиною та лісовими продуктами, лісові землі служать різноманітним цілям, включаючи екологічні та екосистемні послуги, а також служать резервом орних земель для розвитку сільського господарства та інфраструктури. Технології відновлення ландшафту збільшують можливість використання дерев для підвищення родючості ґрунту та продуктивності сільського господарства. Було продемонстровано, що це важливо. Було продемонстровано, що такі недеревні лісові продукти, як сафу (*Dacryodes edulis*) і перелоги, мають значний потенціал для забезпечення продовольчої безпеки, отримання доходу та відновлення земель у багатопов'язаних агроекологічних системах. Наприклад, дерева гуміарабік (акація Сенегал) є частиною сільськогосподарського сектору, що осушується в сухих районах Африки. Вони дають широкий спектр суттєвих екологічних переваг, у тому числі як страхування від опустелювання та підвищення родючості ґрунтів сільськогосподарської системи. Згідно з результатами нових досліджень, ці дерева

допомагають фермерам заощаджувати гроші, зменшуючи кількість добрив, які їм необхідно вносити. Сенегальська акація пропонує 7,7 кг/гектар азоту. На гуміарабську припадає приблизно 21% сімейного доходу фермерів, що займаються жуйками, 134,2 мільйона доларів у 2013 році, або 17% загального експорту Судану, і 13-15 відсотків іноземної валюти. Внутрішня норма прибутку приблизно 15,2 відсотка була визначена для 16-річної ротаційної гумової підставки. Розрахункова внутрішня норма прибутку для 16-річної ротації гумових насаджень зростає з 15,2 відсотка до приблизно 61 відсотка, якщо врахувати екологічні та соціальні міркування, пов'язані з землеробством есенних дерев. З огляду на попередні пункти, значення лісів і дерев у безпосередньому забезпеченні продовольством, поживними речовинами та іншими екологічними товарами та послугами не можна вивчати окремо від глобальної продовольчої безпеки. Незважаючи на це знання, уряди продовжують ігнорувати продукти харчування, отримані з природних джерел, таких як лісові продукти, при розробці політичних рекомендацій. Вони займаються такими питаннями, як продовольча безпека та доступність мікро- та макроелементів для здоров'я людини. Результати досліджень підкреслили важливість просування лісових продуктів як важливих компонентів харчових потреб населення, залежного від лісу, для того, щоб виправити нехтування та нагляд за політикою. Окрім лісової промисловості, пов'язаної з лісовими концесіями в природних лісах, приватні комерційні лісові плантації у Східній та Південній Африці забезпечують потужність промислових комплексів. Додана вартість визначається як різниця між вартістю товарів, придбаних підприємством, і вартістю продукції, яку воно продає, плюс сума, доступна для виплати працівникам і заробітної плати, відсотків, прибутку, податку

з продажу та амортизації. Додавання вартості деревині тропічних лісів є важливим аспектом сталого ведення лісового господарства, оскільки це може створити робочі місця та покращити прибутки в іноземній валюті. У міру того, як більше необробленої деревини перетворюється на предмети з доданою вартістю або «вниз за течією», як-от двері, вікна, меблі та столярні вироби в країні, буде зайнято більше місцевих людей, і з'являться більш вагомні причини для охорони лісових ресурсів. Переваги збільшення вартості лісової продукції в Африці будуть включати, серед іншого, створення зелених робочих місць, продовольчу безпеку та захист навколишнього середовища. Наприклад, Нігерія разом із Кот-д'Івуаром є основними виробниками горіхів кешью в Африці. Однак вони обробляють лише близько 10% кешью перед відправкою. З іншого боку, тонна перероблених горіхів кешью продається на міжнародному ринку за 10 000 доларів. Це різко контрастує з ціною продажу сирих горіхів кешью в 1200 доларів за тонну. Виробництво сирих горіхів кешью в 625 000 тонн принесло Кот-д'Івуару 377 мільярдів FCFA (588,9 мільйона доларів США) у 2015 році. Якщо переробка в країні збільшиться більше ніж на 10%, це може збільшити цю суму більш ніж втричі. Згідно з даними Національної асоціації кешью Нігерії (NCAN), у 2016 році Нігерія продала 160 000 метричних тонн сирих горіхів кешью на суму 300 мільйонів доларів. Нігерія могла б заробити 7 мільярдів доларів, якби лише 130 000 тонн сирих кешью обсмажували та доставляли в супермаркети Walmart у Сполучених Штатах щороку. Кешью вирощують в Нігерії на невеликих фермах і плантаціях. Він підтримує понад 300 000 сімей і 600 000 робочих місць у 28 з 36 штатів Нігерії. У 2008 році кедрові горіхи становили 13,5% загальної вартості експорту в Республіці Бенін. У цьому бізнесі було зайнято близько 200 000 сівалок, але переробка в

країні все ще досить низька, близько 10%. Близько 350 000 тонн з приблизно 600 000 тонн горіхів ши, зібраних у Західній Африці, експортується, в основному у вигляді сирих горіхів. Решта 250 тис. тонн переробляються на місці та споживаються. В результаті вони виключені з торгового ринку. Наведена вище ілюстрація також справедлива для виробів з деревини в більшості африканських країн, де більшість деревини експортується у вигляді колод або предметів первинної обробки, таких як пиляна деревина. У той же час вторинна перероблена продукція, така як меблі, має потенціал доданої вартості в розмірі 44-271 дол. США/м3 пиляної деревини, яка може бути перероблена в готову продукцію. Лише Південна Африка експортує менше 10% продукції з деревини у вигляді промислового круглого лісу, пиляної деревини, фанери та шпону, тоді як більше 90% експортує як газети, ДСП, тріски та стружки. Прикладами протилежного є Камерун, Республіка Конго, Демократична Республіка Конго, Ліберія та Того. Це показує, що збільшення вартості лісової продукції за рахунок промислової переробки може допомогти багатьом африканським країнам диверсифікувати свою економіку від залежності від прибутків від нафти, Наведені вище статистичні дані були отримані з [Як лісове господарство робить внесок у пріоритети Африканського банку розвитку «Високі 5» для Африки: виклики та можливості Modibo Traore та Julius Chupezi Tieguhong, сторінка 2-7, 2018].

Підхід до «зеленої» економіки може призвести до динамічного та інноваційного лісового сектору, який може створювати гідні робочі місця та забезпечувати засоби до існування, а також екосистемні послуги, які лежать в основі багатьох економічних секторів, а не до зменшення лісового сектору з небезпечною ресурсною базою. Набір заходів зеленої економіки, зосереджених на

захисті та зміцненні бази природного капіталу лісового сектору, міг би допомогти Африці задовольнити зростаючий внутрішній попит на продукцію з деревини, а також створити експортний бізнес світового класу, заснований на високоцінних лісових товарах і послугах. Він може, наприклад, зберегти лісову біомасу як важливе джерело енергії для основної частини людей, а також зробити її менш забруднюючим. Поки що в Африці існує багато перспективних заходів зеленої економіки, але мало конкретних доказів їх довгострокового впливу або відтворення, оскільки вони є новими або маломасштабними, і в багатьох випадках не підкріплюються сприятливим середовищем. Навіть якщо заходи застосовувалися протягом тривалого періоду часу, можуть бути різні погляди на ступінь їх ефективності у досягненні цілей, а також на їхні соціальні та екологічні наслідки. Особливо це стосується плантацій та посадок дерев. З іншого боку, ці заходи зеленої економіки можуть надати деякі ознаки того, як лісовий сектор може внести свій внесок у соціальні, екологічні пріоритети та пріоритети розвитку, а також сприятливі умови, які будуть потрібні для забезпечення ефективного використання цих можливостей зеленої економіки. Існує безліч способів покращити внесок лісового сектору в зелену економіку Африки. Часто вважають, що захист лісу суперечить розвитку. Хоча були приклади цього, є значні шанси досягти синергії між стійкістю лісів та національним розвитком шляхом прийняття підходу зеленої економіки. Усі ці ініціативи мають бути екологічно та соціально безпечними, щоб вважатися частиною зеленої економіки та відповідати баченням кожної країни чи континенту. Дотримання принципів сталого лісового господарства та балансування потреб різних зацікавлених сторін. Нижче наведено деякі з найважливіших компонентів такого підходу:

- Підтримка природного капіталу передбачає створення, відновлення та/або управління лісами для всього спектру екологічних послуг, які вони надають, включаючи деревину, зберігання вуглецю та охорону вододілів.
- Ефективність ресурсів означає здатність виробляти більше з меншими витратами завдяки технологічному прогресу та вдосконаленню управління та організації, іноді відомим як «м'які» технологічні інновації.
- Використання сили попиту та ринку для просування вдосконалень – це те, що суть сталого споживання.

Однак деякі ініціативи, орієнтовані на попит, можуть посилити заходи щодо пропозиції, зосереджені на природному капіталі та ефективності використання ресурсів, тому між цими трьома групами існує деяке дублювання. Наприклад, сертифікація сталого ведення лісового господарства може бути як природним капіталом, так і сталим споживанням, оскільки вона спрямована на те, щоб заготівля деревини не виснажувала природний капітал (і соціальний капітал), а часто обумовлювалася вимогами ринку. Посадка дерев у громаді у партнерстві з урядом є ще однією пропозицією, яку можна застосувати для покращення цієї галузі. Наприклад, кілька громадських заходів із посадки дерев у Кенії мали певний успіх у створенні дерев для виробництва деревного вугілля. У районі Рарієда, округ Сіая, Група дій «Молодь до молоді» (YYAG), яка зараз є частиною Програми розвитку агро-лісового господарства Rarieda (RAFDIP), об'єдналася з Thuiya Enterprises Ltd у 2002 році, щоб мобілізувати фермерів для посадки дерев акації на шести -річну ротацію та заохочувати їх до виробництва деревного вугілля. Саджанці були вирощені YYAG і передані фермерам під нульову позику. Thuiya Enterprises придбаватимуть деревину або деревне вугілля і повертатимуть

борг. Протягом перших двох років фермерам також давали арахіс і квасоллю для змішування з деревами акації, щоб отримувати дохід у міру зростання дерев. Їм давали вулик на кожні 500 посаджених дерев, починаючи з третього року, які вони повинні були відшкодувати протягом трьох років часткою виробленого меду. Саджанці надали державні установи та університети, а також допомогу та навчання з вирощування дерев та ефективного виробництва деревного вугілля. Незважаючи на такі проблеми, як тривалі посухи та високі транспортні витрати, ці зусилля вважаються успішними. На 240 гектарах висаджено акації, у тому числі 545 фермерів та лісові ділянки розміром від 0,21 до 1,25 га. Фермери вдосконалювали свої навички садіння дерев і збирання врожаю, а громадські організації в цьому районі росли та процвітали. Є шанси підвищити продуктивність висаджених лісів, а також ефективність заготівлі та переробки. Виробничі моделі в Південній Африці показують, що, незважаючи на зменшення площ лісових насаджень, середня продуктивність зросла більш ніж на 40% з 1980 по 2012 рік, піднявшись з 10 м³/га до 14,5 м³/га до кінця періоду і понад 18 м³/га в деякі з проміжних років (Godsmark, 2014). За даними Sand and Lewis (2012), декілька африканських країн мають можливість досягти MAI у 20 м³/га в лісових насадженнях із впливом економічного мультиплікатора 20:1. Програма біотехнології дерев, яка діяла з кінця 1990-х до початку 2000-х років, просувала гібриди евкаліпта на основі технології клонового лісу серед дрібних власників у Східній Африці, розповсюджуючи 21 мільйон рослин серед 20 000 виробників у всьому регіоні (Kilimo Trust, 2011). Мета полягала в тому, щоб показати, що такі клони можуть процвітати в Східній Африці, якщо їх посадити в правильних місцях. Вона визнала занепокоєння з приводу використання води та впливу на

середовище проживання дикої природи, але заявила, що ці проблеми виникли переважно в результаті поганого відбору видів. Через 6-10 років евкالیпт може запропонувати деревину для будівництва та енергії з клональними посадковими матеріалами, пристосованими до агрокліматичних умов, використовуючи не більше води, ніж місцеві дерева (там само). З кінця 1990-х до кінця 2000-х років програма Tree Biotechnology Program продавала гібриди евкالیпта на основі технології клонового лісу дрібним власникам у Східній Африці, розповсюджуючи 21 мільйон рослин серед 20 000 виробників у всьому регіоні (Kilimo Trust, 2011). Мета полягала в тому, щоб показати, що ці клони можуть процвітати в Східній Африці, якщо їх посадити в правильних місцях. Вона визнала, що існують занепокоєння щодо використання води та впливу на середовище проживання дикої природи, але стверджувала, що ці проблеми виникають переважно в результаті поганого відбору видів. Через 6-10 років евкالیпт може запропонувати деревину для будівництва та електрики з клональними посадковими матеріалами, пристосованими до агрокліматичних умов, використовуючи не більше води, ніж місцеві дерева (там само).

ВИСНОВОК ДО РОЗДІЛУ ТРЕТІЙ

Майбутнє регіонального виробництва в Африці виглядає багатообіцяючим, а регіональна інтеграція дає додатковий імпульс. Континентальна угода про вільну торгівлю в Африці, яку очолювала Комісія Африканського Союзу, принесла важливе політичне узгодження навколо створення єдиного панафриканського ринку. Підприємства також можуть отримати вигоду від подальшої інтеграції щодо торгівлі послугами, інвестицій та свободи пересування. Компанії вважають, що нетарифні бар'єри можуть бути справжньою зміною гри, яка може стимулювати внутрішньоафриканську торгівлю та інвестиції. Національні уряди та регіональні органи є важливими дійовими особами для досягнення більшої гармонізації нормативно-правових актів та широкого прийняття загальних норм або положень про еквівалентність, щоб полегшити ведення бізнесу через африканські кордони. Африканські країни можуть ще більше підвищити свою привабливість для інвесторів, створюючи ефект масштабу та покращуючи сприятливе середовище за рахунок посилення безпеки інвестицій, прозорого регулювання, базової інфраструктури та наявності кваліфікованих працівників. Розробка стратегічних кластерів фірм і створення спеціальних економічних зон, в яких уряди забезпечують доступ до якісної інфраструктури та надійного регулювання, можуть додатково підтримувати індустріалізацію та регіональну спеціалізацію. Нарешті, фірми наголошують на тому, як висока вартість ведення бізнесу може бути перешкодою для інвестицій в Африці, наводячи приклади дорогого транспортування, тривалих митних процедур, високих витрат на електроенергію та важкого доступу до цифрових послуг. Державно-приватне

партнерство може допомогти розблокувати більше приватних інвестицій в інфраструктуру, тоді як уряди можуть допомогти знизити витрати на транскордонний бізнес, знижуючи візові збори та вимоги, а також сприяючи інтеграції цифрової економіки через державні кордони.

ВИСНОВКИ

Іноземні інвестиції були економічною силою, яка стимулювала торгівлю, сприяла технологіям і зростанню, поширювала культурні моделі, стимулювала розвідку. Історія міжнародних ділових операцій йде паралельно з розвитком цивілізації. З давніх-давен міжнародна торгівля зумовлювала обмін продуктами та сировиною між однією землею чи нацією та іншою. Хоча така торгівля часто велася у формі бартеру і мала за сучасними стандартами обсяги, цей обмін продуктами був важливим для економічного та історичного розвитку. ПІІ демонструють значне позитивне зростання економічного зростання. ПІІ з ТНК зіграли значну роль в економічному розвитку країн Африки на південь від Сахари, створюючи робочі місця, передаючи технології та ноу-хау і водночас мотивуючи місцевий приватний сектор покращувати свої результати в конкурентній боротьбі. Необхідна більша диверсифікація, щоб рівень припливу ПІІ збільшувався та ставав більш стійким у майбутньому. Статистичні дані як статичних, так і динамічних тестів показують, що відкритість торгівлі має значний негативний вплив на економічне зростання. Політики можуть створювати та вдосконалювати політичні стратегії та корпоративну податкову політику, переглядаючи податкові структури та інвестуючи в місцеве виробництво, як у малих, так і у великих масштабах. Політика диверсифікації експорту може бути позитивно пов'язана з економічним зростанням. Політичне домінування транснаціональних компаній все ще занадто сильне. Уряди країн з основними викидами повинні проводити сувору цінову політику щодо викидів парникових газів, оподатковуючи їх, замість фактичного субсидування. Політики повинні просувати зелені технології, які зараз є модним інструментом для розкриття економічного та енергетичного потенціалу

Африки на південь від Сахари. Це не тільки допоможе викоринити бідність, створити більш продуктивну робочу силу та задовольнити економічні потреби найбільш бідніших країн і людей ССА, але також сприятиме міжнародному співробітництву та посиленню зростання та економічного розвитку. Це дослідження охоплює багато аспектів прямих іноземних інвестицій, як національний вплив, так і особливості прямих іноземних інвестицій в Африці як континенті. Чи є Африка абсолютно ідеальною для притоку та відтоку міжнародних ділових та інвестиційних операцій? Абсолютно ні, але з колективним прийняттям відповідальності різними урядами по всьому континенту, Африка безперечно займає стратегічну позицію для іноземних інвестицій, яку не можна ігнорувати ні зараз, ні в найближчому майбутньому.

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Макогон Ю.В., Громенкова С.В., Кравченко В. О., Медведкіна Є.О., Медведкін Т.С. «Міжнародна економічна діяльність України» Підручник. К.: Освіта України. 2009. – 564 с.
2. О. В. Булатова [2012]. Регіональна складова процесу глобальної інтеграції. наукове видання 1 [9-45].
3. Центр обробки даних ЮНКТАД. Річний обсяг вхідних та вихідних ПІІ для Гани, Єгипту, Африки, світу за 2010-2020 рр [unctadstat.unctad.org].
4. ЮНКТАД, США [2019]. Світовий інвестиційний звіт, 2019 р. Нью - Йорк: Публікації ООН.
5. Анетор, Ф. О. [2019]. Ефекти економічного зростання припливу приватного капіталу: Структурний підхід VAR для Нігерії. Журнал економіки та розвитку, 21 [1], 18-29.
6. Uwubanmwun, A. E., & Ogiemudia, O. A. [2016, березень]. Прямі іноземні інвестиції та економічне зростання: свідчення Нігерії. Міжнародний журнал бізнесу та суспільних наук, 17 [3], 1-15.
7. Akiri, S. E., Vehe, B. M., & Ijuo, A. O. [2016]. Прямі іноземні інвестиції та економічне зростання в Нігерії: емпіричне дослідження. Міжнародний журнал економіки та управління бізнесом IARD, 2 [5], 1-12.
8. Фароле, Т. і Д. Вінклер [2014], «Здійснення прямих іноземних інвестицій працювати.
9. для Африки на південь від Сахари: локальні наслідки та конкурентоспроможність у глобальному масштабі Ланцюги створення вартості», Вашингтон, округ Колумбія, Світовий банк.

10. Яворчик, Б. [2015], «Чи приносять ПІ хороші робочі місця для приймаючих країн?», Дослідник Світового банку, 30[1].
11. Гударо А. М., Чхапра І. У. та Шейх С. А. (2012). Вплив іноземних інвестицій на економічне зростання: Тематичний приклад Пакистану. Журнал менеджменту та суспільних наук, 8 [2], 22-30.
12. Міжнародна економіка навч. Ю. Г. Козак, Д. Г. Лук'яненко, Ю. В. Макогон 2004. – 672 с.
13. Мелинк Л., Кубатко О. та Писаренко С. [2014]. Вплив прямих іноземних інвестицій на економічне зростання: випадок перехідної економіки комунізму. Проблеми та перспективи менеджменту, 12 [1], 19.
14. Підручник: Персональний МВА (опануйте мистецтво бізнесу) Джоша Кауфмана, 144-148 с.
15. Сайт Світового економічного форуму [електронний ресурс]. - Режим доступу: www.weforum.org/issues/global-competitiveness.
16. Сайт МВФ International Monetary Fund [електронний ресурс]. - Режим доступу: www.imf.org.
17. Сайт [https: Orange Egypt](https://www.orange.eg/en/) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.orange.eg/en/.
18. Сайт Namibia Breweries Limited [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.nambrew.com.
19. Сайт Cal Bank Limited [Електронний ресурс]. – Режим доступу: calbank.net.
20. statista.com

21. Сайт Orascom construction plc [Электронный ресурс]. – Режим доступа: Orascom.com.
22. Сайт Standard bank group [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.standardbank.com.
23. Сайт B2Gold mining company [Электронный ресурс]. – Режим доступа: b2gold.com.
24. Сайт Orascom Development Holding [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.orascomdh.com.
25. Сайт Kosmos Energy Limited [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.kosmosenergy.com.
26. Balabanov IT "Fundamentals of financial management. How to manage capital?". Moscow: Finance and Statistics, 2004 - 223 p.
27. Global Challenges 2018: Digital Leapfrogs [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <https://www.slideshare.net/TheBostonConsultingGroup/globalchallenges-2018digital-leapfrog>.
28. The influence of TNCs on the economies of developing countries. International business. – NY. Dryden Press, 2005. – 31 p.
29. World investment report 2010 / United Nations Conference of Trade and Development. – Switzerland: United Nations publications.
30. UNCTAD – United Nations Conference on Trade and Development [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <http://www.unctad.org/> United Nations Conference on Trade and Development, UNCTAD: www.unctad.org.

31. The impact of FDI on Growth in Developing countries: An African Experience. Sarumi Adewumi: Jonkopig, September 2016. – 18p.
32. Eden L. Multinationals and foreign investment policies in a digital world. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: www.el5initiative.org.
33. A review of forest financing in Africa Peter C. Gondo.13- 15p.
34. Allen J. and B.Douglas: (1985) “The causes of deforestation in Developing countries.” *Annals of Association of American geographers*, Vol.75, No. 2, pp.163-184.
35. Barbier, E.B and Burgess J.C: (2001) “The Economics of Tropical Deforestation.” *Journal of Economic Survey*, Vol.15, No 3, pp.412-433.
36. Towards Large-Scale investment in Africa forestry, June – 2019. 13-30p.
37. Empower Africa. Режим доступа: www.empowerafrica.com
38. fDi intelligence. Режим доступа: www.fdiintelligence.com
39. Socio-economic implications of South Africa’s foreign direct investment in Southern African development by Samuel Augustine Umezurike Chux, Gervase Iwu, Lucky Asuelime, October 2016. 362- 368p.
40. Aldrich, T. (2000). *The Southern African Power Pool: Meeting the Sub-continent’s electricity needs*, 3, Institute of Global Dialogue.
41. *Foreign Direct Investment in South Africa* by Hunter R. Clark and Amy Bogran, January 1999. 353- 355p.
42. *Effects of foreign direct investment on economic growth in Ghana: the role of institutions* by Evans Kulu, Samuel Mensah and Prince Mike Sena, January 2021. 1- 36p.

43. What Drives Foreign Direct Investments in Africa? An Empirical Investigation with Panel Data by Abdoul' Ganiou Mijiyawa, 1- 19p.
44. Ences Aizenman, J., and Noy, I. (2006). "FDI and Trade—Two-Way Linkages?" *Quarterly Review of Economics and Finance* 46 (3):317–37.
45. Policy Reform and Foreign Direct Investment in Africa: Absolute Progress but Relative Decline," *Development Policy Review* 22 (1): 41-48.
46. Braga de Macedo J., Pereira, L. B., and Lopes, J. M. (2009) "Drivers of China's Foreign Direct Investment into Africa: How Specific?" revision of paper presented at ABCDE 2007 in South Africa.
47. Bende-Nabende, A. (2002). "Foreign Direct Investment Determinants in Sub-Saharan Africa: A Co-Integration Analysis," *Economics Bulletin* 6 (4): 1-19p.
48. Morisset, J. (2000). "Foreign Direct Investment in Africa: Policies Also Matter," *Transnational Corporations* 9 (2): 107-125p.
49. Temple, J. (1999) "The New Growth Evidence," *Journal of Economic Literature* 37(1): 112 156p.
50. Woodward, D. and Rolfe, R. (1993). "The Location of Export-Oriented Foreign Direct Investment," *Journal of International Business Studies* 34 (1):19-40p.
51. Yasin, M. (2005). "Official Development Assistance and Foreign Direct Investment Flows to Sub-Saharan Africa," *African Development Review* 17 (1): 23-40p.
52. Ngowi, H. P. (2001). "Can Africa Increase Its Global Share of Foreign Direct Investment," *West Africa Review* 2 (2): 1-9p.

53. Agarwal, J. P. (1980), Determinants of Foreign Direct Investment: A Survey, *Weltwirtschaftliches Archiv*, 116 (4), pp. 739-773.
54. Ajayi, S. (2006), FDI and Economic Development in Africa, ADB/AERC International Conference on Accelerating Africa's Development Five Years into the Twenty-First Century, Tunis.
55. Asiedu, E. (2006), Foreign Direct Investment in Africa: The Role of Natural Resources, Market Size, Government Policy, Institutions and Political Stability, *World Economy*, 29 (1), pp. 63-77.
56. Asiedu, E. (2004), Policy Reform and Foreign Direct Investment in Africa: Absolute Progress but Relative Decline, *Development Policy Review*, 22 (1), pp. 41-48.
57. Basu, A. and Srinivasan, K. (2002), Foreign Direct Investment in Africa: Some Case Studies, Working Paper WP/02/61, International Monetary Fund.
58. Bende-Nabende, A. (2002), Foreign Direct Investment Determinants in Sub-Saharan Africa: A Co-Integration Analysis, *Economics Bulletin*, 6 (4), pp. 1-19.
59. Collier, P. and Pattillo, C. (1997), Private Investment, Risk and Policy Environment in Africa, *Economics Research Papers No. 29*, African Development Bank.
60. Bhinda, N. Griffith-Jones, S. and Martin, M. (1999), *Private Capital Flows to Africa: Perception and Reality*, FONDAD, The Hague.
61. Clark, H.R. and A. Bogran. 2003. "Foreign direct investment in South Africa". *Denver Journal of International Law and Politics*.

62. Abedian, I. 2003. "Foreign direct investment: A curse or a blessing in disguise". The Sowetan, 13 February, p. 16.
63. Bond, P. Undated. "Globalization, economic crisis and South African vulnerabilities". [www.hsrcpublishers.co.za/.../ 3_Globalisation, Economic Crisis – vol 2.doc.pdf](http://www.hsrcpublishers.co.za/.../3_Globalisation%2C%20Economic%20Crisis%20-%20vol%202.doc.pdf).
64. Department of Finance. 1996. Growth, Employment and Redistribution: A Macroeconomic Strategy. Pretoria: Department of Finance.
65. Maxwell, C. 2005. "Investment incentives in South Africa". [www.lowtax.net/lowtax/html/offon/ south Africa/sa_incentives.html](http://www.lowtax.net/lowtax/html/offon/south%20Africa/sa_incentives.html) Accessed on 27 February 2005.
66. Gilward, A. 2004. Stimulating Investments in Network Development: The Case of South Africa. Discussion Paper 0309, World Dialogue on Regulation. WDR Dialogue Theme 2003, April.
67. Sustaining Economic Growth in Sub-Saharan Africa: Do FDI Inflows and External Debt Count by David Babatunde, Udi Joshua and Samuel Asumadi Sarkodie, March 2021. 1-11p.
68. Athukorala, Wasantha. 2003. The impact of foreign direct investment for economic growth: A case study in Sri Lanka. Paper presented at 9th International Conference on Sri Lanka Studies, Matara, Sri Lanka, 28–30 November; vol. 92, pp. 1–21.
69. Almfraji, Mohammad Amin, and Mahmoud Khalid Almsafir. 2014. Foreign direct investment and economic growth literature review from 1994 to 2012. *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 129: 206–13p.

70. Chang, Roberto, Linda Kaltani, and Norman V. Loayza. 2009. Openness can be good for growth: The role of policy complementarities. *Journal of Development Economics* 90: 33–49 p.

71. Burhop, Carsten. 2005. Foreign assistance and economic development: A re-evaluation. *Economics Letters* 86: 57–61p.

ДОДАТКИ

